

1 Magna fuit in hac causa controuersia inter fideicommissarios Ioannis Baptistæ Catanæo defuncti, incolæ Genuensis ciuitatis ex vna, & D. Regium Fiscalem ex alia.

2 Præterdunt fideicommissarij Ioannis Baptistæ Catanæo, quod emēdetur decretum in hac causa pronuntiatum à Doctore D. Antonio Bonal Senatore in Supremo iustitiæ Senatu, in quo pronuntiauit, ad Regium Hispaniæ Fiscum pertinere omnia Regalia iura, redditus, & bona relicta à Baltasare Catanæo, in quibus fuit hæres institutus Stephanus Catanæus eius filius, simul cum fratribus, & redditis ex morte Stephani Catanæi, quia prædictus Ioannis Baptistæ Catanæo occidit Stephanum in Lucode Vio Regio territorij Lucensis, ob quam causam condemnatus est in amissione dictorum bonorum secundum Genuæ, & Lucæ sententias.

3 Et quod prædicti fideicommissarij absolui debeat à petitione D. Fiscalis.

4 Prædictus iudex, & Regij Fiscis procuratores, qui hanc causam fuerunt prosequuti promiserunt magnam interesse Regio patrimonio obuenturum ex confiscatione bonorum, quæ in his Hispaniæ Regnis reliquit Balthasar Catanæus pater Stephani, quæ summâ 67 ducat. reddituum, quod incertum est, nam quando D. Fiscalis actio iusta sit, non poterat confiscari, nisi tertia pars, & portio bonorum dicti Stephani Catanæi, in qua dictus Ioan Baptistæ successit, quæ est parui momenti si aduertitur, quod per testamentum sub cuius dispositione decessit Balthasar Catanæus conditum Mariti die 4. Septembris anni 1586. instituit hæredem Stephanum ex duabus lex partibus sui patrimonij, & in alia sexta parte Dominicum Catanæum suum fratrem patrem dicti Ioannis Baptistæ, & iussit duas sextas partes reponi in potestate dicti Dominici Catanæo, & Marci Antonij Ouade, quibus commisit, vt eas converterent in exonerationem conscientie suæ pro negotiationibus, quas ipse habuerat in his Regnis cum diuersis personis, iuxta quod prædictæ duæ sextæ partes Stephani Catanæi poterant singulis annis redditus 27 ducat. producere, sed eo absq; filijs decedere, vocati ad successionem fuerunt filij, aut hæredes dicti Dominici Catanæo, qui quatuor fuerunt, videlicet Ioannes Baptistæ, Balthasar, Charettina, & Liuia Catanæo.

5 Inter quos substitutos hæreditas, & portio Stephani fuit distributa, & ad quemlibet eorum pertinuerunt 500. ducat. reddituum, & quando vt indignus ab hæreditate Ioannis Baptistæ repellatur (quod negatur) sola hæc portio potest confiscari, & non pars cohæredenda, vt in secunda allegatione dicitur, vbi probabitur, quod etiam ius accrescendi Fiscum excludit à portione delinquentis, & sic causa parui momenti, & interesse est.

6 Sed in ea, meo videri, clara, manifesta, & absque disputatione est Ioannis Baptistæ iustitia, & fideicommissariorum, vt prædicta sententia in totum emendetur, & vt clarius procedatur, hæc allegatio in duos diuiditur articulos.

7 In primo probabitur, quod declinatoria in qua fideicommissarij insisterunt, tam in prima instantia coram prædicto iudice, quam in secunda in Senatu, est certa, & quod per sententias Lucensis, & Genuensis ciuitatis, nulla fuit tributa iurisdicção Hispaniæ Fisco, nec aliquod ius ad confiscationem bonorū Ioannis Baptistæ, nec ad eorum applicationem de nouo, Fisco faciendam, earum virtute intendere potest. In secundo, quod quando causa sit in principali determinanda (vt fecit dict. iudex) est etiam clara iustitia fideicommissariorum, vt emendetur sententia.

PRIMVS ARTICVLVS.

8 Defensor bonorum Ioannis Baptistæ, & ipse Ioannes Baptistæ (postquam in hæc regna peruenit) fecerunt super declinatoria instantias, quibus attitit Genuæ legatus, D. Regi per status Senatuum repræsentans, & per alios modos, damnum, quod illi Reipublicæ proueniebat ex molestatione prædicti Ioannis Baptistæ illius subdiri ex hac causa, & cum super hoc diuersa facta fuissent decreta, præcipue à Senatu Regio iustitiæ, D. Rex declarauit iurisdiccionem Hispaniæ senatui competere, vt de hac causa cognosceret, & non absolute, sed cum qualitate, & modo a Fiscali intentato, vt constat ex testimonio in actis exhibitio.

9 Modus, & qualitas secundum quam D. Fiscis Procurator hanc confiscationem intentaui, vt inlinuat sententia iudicis, non fuit eam de nouo petendo, sed iuxta Lucæ, & Genuæ sententias, in quibus Ioannes Baptistæ Catanæo pronuntiatum occisor Stephani Catanæi, & ad minus reus in eius morte, & quod hac de causa bona, quæ Hispaniæ erant dicti Stephani, Fisco Hispaniæ fuerunt acquisita, iuxta theoricam Bartol. in l. cunctos populos num. 50. & 51. C. de Summa Trinitate, & Fide Catholica, vbi ad iurisdiccionis articulum dicit, quod quando confiscatio sit iure commune, & extenditur, & ampliatur ad bona in alio territorio sita, procurator Fisci illius territorij occupat bona, exequendo sententiam, quod etiam tradit Albericus de statut. lib. 3. quest. 2. num. 11. Carpan. ad statuta Mediolan. part. 4. tit. de iuribus, & priuileg. Fisc. super, s. omnium nu. 572. Guacín. de confiscatione bonorum conclusio. 16. num. 14. pag. 210.

10 Quo supposito, si probaretur secundū Genuæ, & Lucæ sententias nullum fuisse ius Fisco Hispaniæ adquisitum, & non obstantibus sententijs nouum processum formari non pos-

posse, cum contra Ioannem Baptistam non sit iurisdicatio: in dubium reuocari nequit D. Fiscalis actionem euanescente, & sententiam iudicis emendandam, ad quod per fundamenta super sententijs, & declinatoria ad prædictum Ioan. Baptistam Catanæum pertinentia, breues discursus fient. Ex prædictis decretis, & sententijs Lucæ constat fuisse processum contra dict. Ioan. Baptist. Catan. in contumaciam, & ideo sententia ei non præiudicat, nec vllum contra bona illius operatur effectum ex sequentibus fundamentis.

PRIMUM FVNDAMENTVM.

Ob solemnitatis defectum.

HOc probatur primò, quia sententia prolata in vno loco, si in alio producat, fidem non facit, nec aliquid probat Clar. in §. fin. quest. 54. num. 6. vbi dicit, ita fuisse decisum in Senatu Mediolan. Chartar. de execut. sententiæ contumac. cap. fin. num. 11. & sequentibus.

II Secundo, nam cum dicta sententia fuisset contra absentem prolata, præsumitur eam fuisse pronuntiatam propter absentiam, & contumaciam, & non quia fuisset culpa, Felin. in cap. ex literis, num. 40. de constitut. Rota apud Ludou. decif. 371. num. 10. vbi Additio liter. C. latè probat, quòd sententia contra absentem præsumitur potius lata propter contumaciã, quam ex iustitia, Farinat. decif. 655. num. 2. & 3. part. 1. in recentior. Gratian. tom. 3. cap. 531. num. 48. & 49. Burat. decif. 76. num. 6.

12 Tertio, nam prædicta sententia pro se præsumptionem non habet, nisi quatenus iustificatur exactis processibus, Rota decif. 36. n. 3. part. 1. diuersorum, Seraphin. decif. 290. Farinat. decif. 583. num. 3. part. 1. in recentiorib. Barcio decif. 37. num. 4. & 5. vbi quòd sententia, sine actis, nihil probat, nec pro ea præsumitur, Peregrin. consil. 26. num. 16. lib. 1. vbi quòd nihil probat non exhibito processu, Burat. decif. 76. num. 2. 3. & 4.

Quòd procedit etiam si sententia enuntia- ret solemnitates necessarias processisse, Chartar. de execut. sentent. cap. fin. num. 19. Gratian. lib. 2. disceptat. Foren. cap. 310. num. 89.

13 Nec obstat si replicetur, quòd diu- ritas temporis facit præsumere interuenisse omnes solemnitates necessarias, nam hoc pro- cedere posset in sententia prolata reo præse- nte, non vero quando est in contumaciam, Mascard. conclus. 32. num. 12. & cum se Ioan- nes Baptista præsentauerit Genuæ, & contra eam reclamauerit, cessat præsumptio ex anti- quitate resultans, Seraph. decif. 381. n. 8. p. 1.

14 Præterea, vt antiquitas ex sententijs resulter, 100 ann. necessarii sunt ad minus, vt probat Seraphin. decif. 381. n. 4. & 5. Gratian. tom. 2. c. 310. n. 90. & 91. & sic prædicta sen- tentia non valet, nec in forma probanti est.

SECVDVM FVNDAMENTVM.

Ob citationis defectum.

Sententiam Lucæ pronuntiatam, cita- tio Ioannis Baptistæ nõ præcessit, nec per edictum, aut generale proclama, & secundum ius commune, vt criminaliter contra contumacem procedatur, tres citationes requiruntur, ex doctrina Bald. in l. receptitia in fin. C. de constitut. pecunia, quam sequitur Felin. in cap. consuluat de officio delegati, versic. Quinto fallit, & cum alijs pluribus Roland. consil. 68. num. 32. lib. 2. Franch. decif. 515. num. 4. & 5. vbi dicit, requiri citationem certam, & indiuidua- lem, Rouit. ad rubricam de sentent. fori iudicat. num. 2. & 3. Azeued. in l. 3. tit. 10. lib. 4. Recopilat. num. 19. & 20. Foller. in praxi crimin. 4. part. 3. partis principalis, verbo, Index in principio, num. 16. pag. 368. vbi quòd requiritur dicta trina citatio, & non sufficit vna pro omnibus, Farinat. in praxi tom. 1. quest. 11. num. 38. & pluribus sequentibus, vbi declarat quomodo fieri debeat citatio contumacis, & de ipsius requisitis plura tradit Thesaur. lib. 1. q. 6. num. 11.

16 Et quando reus contra quem proceditur in contumaciam, est alienæ iurisdictionis, debet citari per literas requisitorias, & hoc est de iure verius, vt per Farinat. d. q. 11. num. 43. imò quamuis sit eiusdem iurisdictionis, requiritur, quòd sit in territorio citantis, vt per Foller. in praxi 4. part. 3. partis principalis, verbo, Index num. 10. et si est in alia iurisdictione citari debet in persona, vt latè per Sforciam consil. 72. num. 18. versic. Secundo quia, n. 19. & 20. vbi ex hac causa contumacem defendit, qui citatus non erat, cum constasset in alio fuisse territorio, & de iure Regio probatur per l. 1. 2. & 3. tit. 10. lib. 4. Recopilat. vbi solemnitates proclamatum à legibus requisitæ proponuntur.

Sed secundum statuta particularia Lucensia cap. 19. 20. & 21. requiritur post propositam accusationem, quòd sit persona rei citata ab alguazelo, aut persona deputata, & si reus non fuerit præsens, debet in domo sua citari, si eam in ciuitate, aut territorio habet, aliàs debet citari per edictum, aut generale proclama, & si assignato termino, non comparuerit pro contumace iudicatur, & vt nulla collusio, aut fraus interueniat, disponitur in prædict. capit. 20. quòd reus ab altero alguazelo sit iterum citandus, & si in secundo termino ad iudicium non veniat, in primo banno ponatur, & iterum præconia dentur, et si infra 8. dies se præsentauerit, vt cancellatus iudicetur, aliàs enim pro confessio de delicto cum eisdem circumstantijs, quibus proceditur habeatur, & his terminis transactis potest minister sententiam pronuntiare, & reo 6. dies à publicatione sententiæ cõceduntur, vt se possit defendere, ita vt

sententia sit ipso iure nulla soluendo decem solidos, quibus omnibus elapsis, in bonis & absentis persona sententia exequatur.

Quæ statuta obseruantur in dicta Republica Lucensi, vt à fideicommissarijs probatum est.

17 Nullum ex his requisitis in dicta sententia fuit obseruatum, vt ex ea constat, & sic est nulla, & non meretur executionem, nec nomen sententiæ, l. 4. §. *condemnatiū de re iudicat.* Follet in *praxi crimin.* 4. part. 3. part. principal. verbo, *Iudex num. 19. pag. 369.* vbi quod processus debet esse validus, & ritè, & rectè compilatus aliàs sententia contumacialis non præiudicat, Farin. *quest. 11. num. 34.* vbi quod sententia contumacialis nulla, nullam meretur executionem, & *num. 35.* vbi quod hoc procedit, etiam si processum fuit per inquisitionem, & *num. 36.* vbi quando non fuerunt seruati illi termini, qui de iure, stylo, aut statuto debuerunt seruari, idem Farinat. *consil. 89. num. 3. ad fin. lib. 1. Chartar. de execut. sentent. cap. 1. num. 435. cum duobus sequentibus, Giurba consil. 67. num. 8. 9. & 10. Scaccia de iudic. lib. 1. cap. 97. num. 32. & in terminis statutorum Lucens. idem tradit Merlin. *decis. Lucens. 76. num. 2.* vbi quod contumacia non incurritur non præcedente legitima citatione.*

Præterea quando obseruari deberet prædictum Lucense statutum, quod contumax habeatur pro confesso, debebat intelligi de vero contumace (qui citatus dicat nolle respondere) & ita in terminis similis statuti probat Follet. in *praxi* 4. part. 3. part. princip. verbo, *Iudex num. 3. pag. 364. & num. 12.* vbi quod requiritur, quod iudex interloquatur illum contumacem esse confessum et si sine tali pronuntiatione perueniat ad diffinitiuam, nihil agit, quod omne in dicta Lucensi sententia defuit.

18 Denique quando Lucæ sententia ritè, & rectè pronuntiatia fuisset secundum prædicta statuta, si ea diuersa sint ab eo, quod iure communi disponitur, non poterat confiscatio bonorum, quæ à dicta sententia fit, ampliari à bona sita extra territorium Lucense, vt in terminis probat Ancharran. in *repetit. cap. Canonum statuta, de constit. num. 221. & 222.* vbi dicit, quod si in loco delicti procedatur contra absentem ex particulari statuto, in quo ordo procedendi, & condemnandi absentem est diuersus à iure communi, puta, quod contumax habeatur pro confesso, & sic vt confessus condemnatur, quod sententia confiscationis bonorum contra sic contumacem prolata, non extenditur ad bona extra territorium existentia, quæ doctrina certa est, & ab omnibus communiter recepta, Guido Pancirola *consil. 115. num. 25.* Augustin. de Arimin. in *addit. ad Angel. de malef. verbo, Et eius bona publicamus, addit. 2. sub vers. Quæro, bona expressè in sententia, sub num. 6. vers. Item adde Petr. Ancharran.*

19 Iuxta quod, vt sententia Lucæ excludatur debet animaduerti, quod aut fuerunt in prædicta sententia obseruata statuta, vel non, si forma statutorum fuit obseruata diuersa à iure communi, non ampliatur confiscatio ad bona Hispaniæ sita, si non fuit obseruata, habemus intentum, siquidem nullitas est notoria ex defectu formæ statuti.

20 Cum quo conuenit alia communis conclusio, quod si confiscatio bonorum fit ex particulari statuto illius Prouinciæ, non ampliatur ad bona alterius territorij ex defectu potestatis statuentium, ex theorica Bartol. in l. *cunctos populos, C. de Summa Trinitate, & Fide Catholica sub num. 51. vers. Hoc præmissis, Ncllus de baninitis in 1. part. secundi temporis, quest. 17. Angel. in tractat. de malef. verbo, & eius bona publicamus, num. 5. versic. Quæro bona, & ibi etiam Augustin. de Arimin. in *addit. sub eodem verb. num. 5. & sequentibus, Bol. in præct. crimin. titulo de bonor. public. num. 62. vers. Quæro quædo, vbi dicit esse communem opinionem, Iol. Clat. in praxi, quest. 78. sub num. 97. vers. Sed hic quæro numquid sententia publicationis bonorum, Farinat. in praxi, tom. 1. quest. 25. num. 99. versic. Quarta sit conclusio, Carpan. ad statuta Mediolan. 3. tom. titulo de iure & priuileg. ficti, §. *Seu cap. omnium, super verbo, ubique sita, sub num. 464. & ibi Garonus art. 36. sub verbo, ubique sita, num. 84. 85. & 86. pag. 141. & post eos Cauat. centur. 2. crimin. ca. 138. num. 1. & per tot. Guido Pancirolo. consil. 115. num. 25. Rota apud Farinat. *decis. 575. num. 2. part. 1. in recent.* vbi dicitur, hanc opinionem esse verissimam, & omni proflus dubitatione carere, Guaciu. de confiscatione bonorum, *conclus. 13. limitat. 16. num. 3. & 4. & sequentibus, & conclus. 16. num. 13. & rursus conclus. 21. num. 55. & 56. pagina mihi 253.****

21 Quod procedit, etiam quod in territorio, vbi sunt bona, & non fuit pronuntiatia sententia, vigeat limitis constitutio ei, quæ vigeat in loco sententiæ, vt considerat Bol. & post eum Cauat. *dict. casu 138. num. 3. Carpan. dict. cap. omnium, num. 465. Guaciu. de confisc. bonor. concl. 13. limitat. 16. num. 3. pagina mihi 99.*

Tertium fundamentum nullitatis sententiæ, ob defectum iurisdictionis defectum.

22 Lucensis Republica poterat de hoc delicto cognoscere, si in suo territorio fuisset commissum, iuxta l. 1. *auth. quæ in Prouincia, C. vbi de crimine agi oporteat, & vt sententia fuisset valida, deberet D. Fiscalis probare delictum in illo territorio fuisset commissum, quia regulare est, quod qualitas attribuitur iurisdictionis, debet per allegantem plenè probati, Farinat. in praxi 1. part. quest. 8. num. 86. & in terminis in qualitate commissi delicti in aliquo territorio, ita post alios tradit Guaciu. de *defens. reor. defensione 1. c. 17. nu. 48.**

pagina mihi 88. ubi inter alia requisita, hoc substantiale adducit Zeuall. q. 678. n. 19.

23 Er non solum non constat per processum, quod delictum fuit in Lucæ territorio commissum, sed potius fideicommissarij probarunt fuisse in iurisdictione Pissæ, quod est territorium Magni Ducis de Tosceana, ut deposuerunt Ioannes Doria, Ioannes Baptista Bachoco, Carolus Bibaldo, qui magnam esse distantiam asserunt ex loco, ubi fuit commissum delictum, vsque ad territorium Lucæ. Hieronymus Rola dicit vidisse corpus mortuum, iuxta Turretam, cum quo omnes conveniant Turretam esse iurisdictionis Pissæ, ex quo ex iurisdictionis defectu penitus evanescit sententia.

24 Et quando euidenter constasset delictum fuisse in Lucæ territorio commissum, adhuc prædicta sententia erat nulla ex defectu iurisdictionis. Primum, nam in frequenti questione, an iudex domicilij possit procedere contra subditum delinquentem extra suum territorium, magis communis opinio est affirmatiua, quod possit procedere, & punire sic delinquentem, Cin. in l. 1. & ibi Paul. num. 5. & 6. C. ubi de crimine agi oporteat, Thesaur. decis. 90. num. 2. & 3. Franch. decis. 66. Farinat. in praxi quest. 7. nu. 20. tom. 1. Cauall. centur. 2. casu 162. num. 3. & 4. ubi addit, quod iudex originis potest procedere etiam ex officio, nulla præcedente accusatione, Rouit. ad pragmat. 1. ubi de delict. quis possit conueniri, n. 14. & ubi plures Doctores pro hac opinione asserunt Guacin. de defens. reor. defens. 1. cap. 14. num. 5. versic. Contrariam opinionem Viscont. in suis conclusionibus legalibus, verbo, iudex domicilij, vel originis in princip. pag. 133.

25 Et cum competentes iudices sint domicilij, & delicti, datur inter eos præuentio, ut per Franch. decis. 505. Capiblanc. de Baronib. pragmat. 8. part. 2. num. 211. Guacin. d. defensione 1. cap. 17. num. 34. pagina mihi 86. Barbos. in l. hæres absens, §. Proinde in articulo de foro del. et. num. 107. cum sequentibus, ubi num. 128. hoc verissimum intelligit, quando subditus ratione domicilij, vel originis deliquit extra territorium contra alium subditum eiusdem domicilij, tunc enim non fit remissio, siue procedatur ex officio, siue ad instantiam accusatoris, ex doctrina Bald. in l. 1. C. de Summa Trinitate, & Fide Catholica, num. 48. quod dixerat ipse in eodem articulo num. 55. & 56. cum sequentibus, & Genue Republica præuenit per capturam personæ, & sic eius iurisdictioni omnibus debet præferri, quamuis in contumaciâ fuisset lata sententia capite proposuisti de foro competenti, Farinat. q. 7. nu. 53. Capiblanc. de Baronibus d. pragmat. 8. part. 2. n. 214. ubi dicit, hanc opinionem magis receptam esse in praxi.

Et hoc procedit, etiam si reus non capiatur, sed ipse se præsentet si proceditur contra illum

in contumaciam, Farinat. dict. num. 53. §. Sub limita primo, in versic. In quo aduertas.

26 Et quamuis in questione principali sint Doctores resoluentes forum delicti præferri foro originis, vel domicilij, utriusque opinionis Doctores conveniunt in duabus imitationibus, quæ materiam comprehendunt.

27 Prima, quod iudex commissi delicti præfertur in puniendo, & cognoscendo petita remissione: si verò non petatur, iudex originis rectè procedit, & punit, Decian. lib. 4. crimin. cap. 18. num. 5. & cap. 91. num. 1. Rouit. ad dict. pragmat. 1. ubi de delicto quis possit conueniri, n. 66. in ultim. edit. Zeuall. quest. 678. num. 18. 19. & sequent. ubi ad id citat Clar. in §. fin. q. 38. n. 19. & Couarru in practico. cap. 11. num. 6. versic. Contraria sententia, Guacin. de defensione reorum defens. 1. cap. 17. num. 35. pag. 86.

28 Secunda, quando iudices sunt non solum ex diuersis territorijs, sed ex diuersis provincijs, quæ sunt subiectæ diuersis Principibus, tunc enim non habet locum remissio, & iudex originis, aut domicilij competens est ad puniendum subditum delinquentem in alio territorio, Clar. in dict. §. fin. quest. 38. num. 20. versic. Sed certè, & num. 21. versic. Hoc tamen, & cum alijs Rouit. in d. pragmat. 1. num. 67. Cauall. centur. 2. casu 162. num. 8. & 9. Capiblanc. de Baronibus pragmat. 8. part. 2. num. 220. pag. 291. Thesaur. lib. 4. quest. 55. n. 1. Guacin. de defens. reor. defens. 1. capit. 17. n. 23. pag. 83. ubi pro hac opinione plures Doctores asserunt, Barbos. in l. hæres absens, §. Proinde, in articulo de foro ratione delicti num. 131. & sequent. folio mihi 228. colum. 4. Morla in emporio tit. 2. quest. 1. num. 14. versic. Sunt tamen nonnulli casus.

Quo casu nullo modo potuit Respublica Lucensis iurisdictionem habere contra Ioan. Baptist. Catanæum.

29 Quibus addimus, quod notabiliter resoluit Guacin. dict. defens. 1. cap. 25. nu. 19. ubi ex Federico, Paulo, & alijs dicit, tunc reum fori ratione delicti si sibi inueniatur.

30 Nec dicatur, quod Respublica Lucæ præuenit capiendò summariam informationem, & fulminando processum, nam hæc præuentio, nõ sufficit in præiudicium iurisdictionis iudicis domicilij, nam ad hoc requiritur ceteratio rei, ut in terminis probat Franch. d. decis. 505. n. 14. 15. & 16. Scita Respublica Lucæ iurisdictionem contra Ioan. Baptist. nõ habuit.

QUARTVM FVNDAMENTVM

31 Quando dicta sententia fuisset valida, nõ petebat aduersus eam prædicto Ioanni Baptist. Catanæo in integrum restitutio.

32 Constat ex actis & à D. Fiscali non negatur, quod quando fuit commissum delictum Ioan. Baptist. quindecim annos adimpleuerat, ut rex Fide Baptistini constat, ex quo sequitur quod dicta sententia in contumaciam nõ potuit præiudicare non potuit, nec illius virtute potuit

uerunt bona confiscari. Ad quod aduertitur. Primo, quod verè contumax est, qui personaliter citatus respondit nolle in iudicio comparere: & fidè contumax dicitur, qui per edictum, aut generale proclama vocatus non compareret, Sforc. *quest. 82. artic. 7.* vbi latè distinguit, Carroc. *de exceptio. contra sententia præiudiciales, exceptio. 124. num. 9.* & *exceptione 44. num. 318. fol. 59.* Giurba *consil. 45. num. 1.* & 2 & Ioan. Baptista Cataneco, nec verè, nec fidè contumax est, quia citatus non fuit, vt est dictum.

33 Secundo, quod de iure communi contumax non habetur pro confesso, Foller. *in praxi crimin. 4. part. 3. part. princip. verbo, iudex, num. 2. in principio* & si per statutum Lucense pro confesso habetur, nullo modo tale statutum comprehendit minorem, Foller. vbi proximè, *num. 7. & 8. pag. 366.* Roland. *consil. 68. num. 31. lib. 2.* Mancin. *de confes. capit. 6. num. 40.* Farinat. *in praxi, tom. 1. quest. 11. num. 26. & sequent. & num. 30. versic. In alijs verò locis,* vbi dicit hanc esse veriore opinionem postquam recensuit opiniones aliorum, Monach. *decis. 10. Bonon. ndm. 6.* Carroc. *de minor. in delictis excussand. quest. 33. ex num. 3.* Et quamuis Doctores quos refert, idem Farinat. resoluant contrarium, omnes fatentur minorem fictam contumacem, non comprehendit in dicto statuto, vt per Natta. *consil. 541. num. 5.* Carroc. *dict. except. 124. num. 8. & 9.* Monac. *d. decis. Bonon. 10. num. 7.*

34 Tertio, quando Ioannes Baptista fuisset verè contumax, est certum ei aduersus sententiam competere in integrum restitutionem, & hæc est communis, & verior opinio, vt per Nell. *de bannit. 1. part. 1. temp. quest. 1. num. 1.* Foller. *in praxi crimin. verb. for. iudicentur, num. 7. & verbo, & si confitebuntur, num. 7. pag. 336.* Sforc. *quest. 82. art. 7. num. 89. & sequent. & num. 93. & 97.* Carroc. *in tractat. de minor. in delict. excussand. quest. 44. & in tractat. de exceptionibus aduersus sentent. quest. 124. n. 47.* Farinat. *dict. quest. 11. num. 32.* Chartar. *de executione sentent. cap. fin. num. 224. & præcipue num. 227. & 228. & rursus num. 268. & 269.* vbi constanter affirmat minori competere restitutionem in integrum aduersus sententiam contumacialem.

35 Et ex Regni Doctores idem tradit Azeued. *in l. 3. tit. 10. lib. 4. Recopilat. num. 6. vsque ad 10.* vbi hanc opinionem defendit aduersus Auendaño, & Villalobos, quæ Castellæ obseruatur, nam exteri Doctores citati, qui hunc casum in fauorem minoris decidunt, loquuntur præsuppositis statutis, quæ sunt ferè in tota Italia, quod contumax habeatur pro confesso, vt testatur Chartar. vbi supra *cap. 1. num. 9. & num. 437.* Quod in Hispania receptum non est, sed potius iuxta *l. 3. tit. 10. lib. 4. contumax debet condemnari secundum pro-*

bata, fugam ipsius considerando, quia sola res sufficit, vt per Azeued. *ibi num. 71. & 72. & num. 80.*

36 Et dubitari non potest, prædictum Ioannem Baptista Cataneco, & hæredes in integrum restitutionem petere posse, vt iam petitam habent, non obstante lapsu temporis, *l. fin. C. de temp. in integrum,* nam de prædicta sententia nunquam fuit certior factus, & nunc est quando præiudicatur, & D. Fiscalis ea iuari intendit ad confiscationem bonorum, itaque potest petere dictam restitutionem, vt mirabiliter tradit Rota apud Fatin. *decis. 281. nu. 6. 7. & 8. in non. centur. alias. 4. part. diuers.* maxime cum damnum, quod ex dicta sententia obuenerit esset enormissimum, nam agitur de applicatione magni patrimonij (quod est sequestratum) à fisco, itaque hæc restitutio intra 30. ann. peti potest Sforc. *q. 16. artic. 7. n. 66.* Gratian. *tom. 4. cap. 602. n. 45. & 46.*

37 Quarto, & ex alio capite non præiudicat dicta sententia Ioanni Baptista, nam cum esset minor debuit ei curator ad litem dari, vt contra eum in contumaciam procederetur, Roland. *consil. 68. num. 33. lib. 2.*

38 Quinto, nam ficta confessio, quæ resultauit ex Lucæ processu contra Ioan. Baptistam, si maior fuisset ei præiudicare non poterat, nam regula communis est, quod confessio vera non præiudicat contententi, in alio iudicio, aut inter diuersas personas, Surd. *consil. 135. n. 117. lib. 1.* Farinat. *in praxi, tom. 3. quest. 81. num. 103.* itaque quamuis Ioannes Baptista delictum fuisset confessus in ciuitate Lucensi, ad hanc causam illa non præiudicat.

39 Et confessio ficta, quæ resultat contra producentem in iudicio aliqua iustumenta, non præiudicat producenti in alio iudicio, etiam inter easdem personas, Bald. *in l. 2. C. de edendo, num. 25.* Honded. *conf. 78. num. 81. lib. 2.* Riminald. *consil. 213. num. 20. lib. 2.* Farinat. *decis. 539. num. 4. part. 2. in recentior.* Ludouil. *decis. 432. Peregrin. de iure sisci, lib. 7. titulo 3. num. 41.* Mancino *de confes. reorum cap. 6. num. 29. vbi num. 30.* generaliter addit, quod quælibet ficta confessio, non præiudicet in alio iudicio.

40 Itaque cum confessio, quæ resultat ex contumacia sit ficta, nec ea, nec sententia, quæ profertur contra reum, illi præiudicare in alio iudicio possunt, Foller. *in praxi 4. part. 3. part. princip. verbo, iudex, num. 23.* vbi punctualiter tradit, quod statutum, quod contumax habeatur pro confesso, nihil operatur in alio iudicio, & *num. 42. pag. 373.* vbi quod confessio ficta non nocet contententi in alia causa, Farinat. *quest. 11. n. 61.* vbi addit, quod confessio resultans ex contumacia, solum præiudicat in illo contumaciæ foro, & non in alio, Thesaur. *lib. 4. quest. 59. n. 7.* Ruin. *consil. 19. n. 28. lib. 5.* Surd. *consil. 173. n. 100.* Giurba

confil. 58 num. 28. & confil. 65. num. 67. postmedium. Additur prædictis doctrina Bartol. in l. eius qui delatorem, de iure fisci ad fin. vbi quod sententia, quod quis habeatur pro confesso, non præiudicat in alio iudicio, & alijs relatis sequitur Albanus ibi num. 3. Thesaur. lib. 1. q. 6. num. 9 vbi quod ficta confessio resultans ex contumacia, solum illi, & non alteri præiudicat, & in illo iudicio, & non in alio, & versic. Tertio, addit, quod ficta confessio prodest tantum illi, ad cuius instantiam contumax est, & non alteri.

41 Sexto, nam vt contumacialis sententia præiudicet, requiritur, quod sit à iudice competente pronuntiata, aliàs sententia non est, nec reo præiudicat, Foller in praxi 4. part. 3. partis princip. verbo, iudex, num. 24. pag. 370. vbi quod iudex debet esse competens, aliàs condemnatus à non suo iudice, nihil potest timere, & ad finem ex Bald Innocent. & alijs, addit, quod contumax non prorogat iurisdictionem iudicis citantis, Carroc. de exceptione contra sententia except. 22. quæst. 23. num. 4. & 5. Giurba consil. 48 num. 12. & consil. 95. num. 7. & 8. & n. 10. vbi quod hoc procedit, etiam si deuentum fuerit ad sententiam contra contumacem, Farinat. consil. 85. num. 104. lib. 1. Vnde dubitari non potest de defectu iurisdictionis Reipublicæ Lucæ, per supra allegata fundamenta.

42 Septimo, vt D. Fiscus aduocatus possit se iuari dicta Lucæ sententia ea forma, & qualitate qua se in hac causa introduxit, videlicet eam exequendo, erant necessariæ literæ requisitorie Reipublicæ Lucæ, Cin in l. vnica, C. de confes. quæst. 10. Paul. in l. à Diuo Pio, § sententiam Romæ, ff. de re iudicat. num. 2. & 5. Alin. in prax. ciu. §. 31. cap. 9. & 10.

43 Et in terminis in sententia cōtumaciali, quod in alio territorio, non possit exequi, si ne prædictis literis, Farinat. quæst. 11. num. 61. versic. Limita rursus, vbi quod iudex debet inspicere delictum, processum, & acta, & non debet credere simplici sententiæ, Guacin. de defenf. reor. defensione 1. capit. 16. num. 8. & 9. pag. 76. vbi quod sententiæ latæ in alio territorio, nō exequuntur ad petitionem iudicum, qui illas tulerunt, nisi cum cognitione causæ, & viso quod sint ritè latæ, & à iudicibus competentibus, & præcedentibus legitimis probationibus, & quod ad id videndi sunt processus, vt cognosci possit de validitate, & iustitia condemnationis.

44 Et quod ficta confessio non probet delictum tradit Foller. in prax. 4. part. 3. partis princip. versic. Iudex num. 38. Giurba consil. 75. num. 36. vbi quod bani sententia delictum non probat.

45 Et vt requisitorie literæ exequantur, debet esse vera delicti probatio, aliàs autem literæ requisitorie, non debent executioni mā-

dari, vt in terminis probat Barbof. in l. hæres absens, §. Proinde in articulo de for. delict. num. 140. & 141. ibi: Item est aduertendum quod, vt in casibus expressis fiat remissio, oportet delictum vere esse probatum, nec sufficiat probari per contumaciam, vt in specie Gratus consil. 92. num. 25. lib. 2. Gam. decis. 363. Quinimò nec sufficiet probatio per indicia, vel coniecturas, sed plena requiritur probatio per testes, & alias legitimas probationes, Gam. decis. 363. à num. 3. Matull. in addit. ad Capic. decis. 9. num. 12. vbi citat Gammam, faciunt in simili tradita per Auendañ. lib. 1. de exequend. mandat. capit. 22. à num. 4. Thesaur. decis. Pedemontan. 90. in fine. Quæ resolutio hunc punctum decidit in difficiliori casu, nam si plena probatio requiritur, vt deliquens ex vno ad aliud territorium mittatur, quanto fortius debet existere probatio, vt priuetur suo patrimonio sicuti à D. Fiscali intenditur, præcipuè cum nullæ sint literæ requisitorie contra prædict. Ioan. Baptist. nec delicti probatio plena, aut semiplena, indicium vè, vt possit torqueri.

46 Nec obstat si contra hoc opponatur, quod omnes hæ exceptiones possent, & deberent allegari in Lucensi Republica, vt reuocetur, & emendetur sententia, sed non vt eius executio à Senatu facienda impediatur, nam releuans oppositio non est. Primò, nam certū iuris est, quod contra contumacialem sententiam potest reus postquam incarceratus fuerit, opponere exceptiones, quæ processum, & condemnationem impediunt, Chartar. de execut. sentent. cap. 1. num. 258. Farinat. quæst. 11. num. 45. & quando exceptio est ob iurisdictionis defectum eam contumax opponere potest, Bald. in l. si quis ex consensu, num. 7. C. de Episcop. Audient. Castrenl. in l. 1. & in l. si quis ex aliena, de iudic. Carroc. except. 22. quæst. 23. num. 8. & magis in terminis in tractat. de minor. in delict. excus. quæst. 44. ad fin. vbi quod minorlicitè comparando impedit executionem contumaciæ, & banni, & quæst. 46. ad finem, quod capto bannito, vel post annum cōparente, potest opponere exceptionem minoris ætatis ad impediendam executionem sententiæ, & quæst. 31. vbi pluribus relatis tradit, quod si minor fuit in pœnam ordinariam delicti condemnatus, & sententia sit contra eum lata, poterit postea exceptionem minoris ætatis opponere ad pœnam minuendam.

47 Quod etiam procedit in sententia cōfiscationis bonorum, quæ si est prolata in cōtumaciam, numquam transit in rem iudicatā, & reus contra eam semper debet audiri, Carpan. ad consil. Mediolan. tom. 3. super capit. omnium, verbo, publicentur, num. 575. Guacin. de consil. bon. conclus. 16. num. 51. pag. 214. Et iuvat quod tradit Farinat. in prax. q. 11. num. 62. versic. Amplia, vbi quod sententia confiscationis in contumaciam non debet exequi.

48 Secundo, nam quando fuissent literæ requisitoria Lucensis Reipublicæ, & fuissent in Senatu præsentatæ, & de adimplemento earum ageretur, adhuc cognosci deberet de his exceptionibus, vt tradit Couarru. in *practicar. cap. 10. num. 3. ad finem, & num. 7.* vbi dicit, quod practica est, quod quando in Senatu Regio petitur prouisio, vt literæ requisitoria adimpleantur, duo prospici debent. Primum, si iudex requirens habeat iurisdictionem. Alterum, si per requisitorias literas petitum, sit iustificatum, *Theaur. lib. 3. questionum forensium, quest. 2. num. 4. vsque ad finem*, vbi dicit fuisse in illo Senatu decisum iudicem requisitum posse cognoscere de nullitate, & in iustitia iudicis requirentis, *D. Valenc. consil. 9. num. 8.*

49 Et in quantum ad nullitatem sententiarum hoc dubitari non potest, vt per Imol. in *Clement. 1. vers. Sed numquid*, & ibi Zauarel. *n. 6. de re iudicat. Cancr. lib. 2. variar. cap. 15. n. 33. vsque ad 38. Molina de Brachio Regio lib. 2. cap. 38. num. 23. & sequentib.* plenissime Leon *decif. Valentia 168. part. 2.*

50 Et plus dicit Garcia de *benefic. part. 1. c. 5. num. 553. legendus ex num. 548.* quem refert & sequitur Salgado de *Regia protectio. part. 3. cap. 3. num. 77. & sequent. & part. 4. capit. 7. ex num. 4. & num. 8.* quod iudex executor literarum pensionis potest de exceptionibus prouenientibus ex ventre literarum cognoscere, & etiam de extrinsecis subreptionis, & obreptionis, & de extinctione pensionis.

51 Tertio, quando in prædictis aliqua fuisset dubitatio (quæ non est) fuit actio ordinaria in hac causa intentata coram D. Doctore Antonio Bonal, vbi petita fuit condemnatio contra prædict. Ioan. Baptist. & fratres, de principali negotio agendo, & quamuis defensor iurisdictionem declinavit, principali respondit: cui satisfecit D. Fiscalis in principali allegando de Genuæ, & Lucensis ciuitatis sententijs agendo, vnde quando ex dicta Lucæ sententia exceptio rei iudicatæ resuisset, in ea fuit D. Fiscus procurator præ iudicatus patiendi de iustificatione sententiæ agi, Innocent. in *cap. cum dilecta in fin. glossa magna, de rescript. & in cap. fraternitatis, de frigid. & in capit. cum Bertoldus, de re iudicat. Felin. in cap. quoniam contra fal. am, de probatio num. 29. & 30. Gregorius in l. 13. tit. 22. part. 3. gloss. 2. Surd. consil. 160. num. 51. volum. 2. & consil. 360. num. 16. volum. 3. Mohedan. decif. 4. tit. de re iudicat. Cancr. lib. 3. variar. cap. 17. n. 9. Giurba decif. 14. num. 5. Cauat. consil. 150. num. 29. & 30. volum. 1.*

52 Et quando in hoc euentu causa decidenda venit, debet pronuntari sententia super meritis causæ non obstante re iudicata, Innocent. in *d. capit. cum dilecta, num. 3. prope fin. versic. Si tamen contra aliquem, de rescriptis, &*

clarius in capit. fraternitatis, num. 8. de frigid. quod summe notandum asserit Scipio Rouit. ad pragmat. Neapol. in rubrica de suspensione, & reuocatione gratiarum, num. 59. pag. mihi 466. ex quibus patet Senatum Regium posse, & debere cognoscere de his exceptionibus.

QVINTVM FVNDAMENTVM.

Super doctrina Bart. in l. 1. num. 50. & 51. C. de Summa Trinitate, & Fide Catholica.

53 **Q**uando Luca sententia fuisset pronuntiatæ contra Ioannem Baptistam Catechum præsentem, & fuisset mortis poena, & confiscatio bonorum exequuta à Dicta Republica Luca, D. Fiscus procurator virtute dictæ sententiæ bona, quæ in Hispania habebat prædictus Ioan. Baptist. præterdente non poterat. Primum, quia verba dictæ sententiæ non sunt confiscationis bonorum absoluta, sed limitata ad prædictam Rempublicam, vt patet, ibi: *Y Jean publicados sus bienes para la Camara de Luca*, in his terminis dicit, Nello de Sancto Geminiano in *tractat. de bannitis part. 1. secundi temporis, quest. 17. colum. 4. & infra vsque ad finem questionis*, quod non est certa Bartoli opinio, nam quomodo potest fiscus in cuius territorio non fuit prolata sententia, petere bona virtute sententiæ pronuntiatæ ab altero fisco diuersæ iurisdictionis? & quomodo virtute sententiæ in qua bona fisco Luca applicantur, Hispaniæ fisco petere intendit, vt patet ex Nello, ibi: *Vltimum vero membrum dum concludit omnia bona publicari, sed vnamquamque ciuitatem habere bona in suo territorio sita, non videtur mihi per omnia verum, aduertè tamen, communiter in materia confiscationis apponi solent verba sonantia in Cameram Fiscalem eius qui condemnat, fide illius cuius officialis est.* Quomodo ergo ex hac sententia poterit se fundare ciuitas aliàs habens Cameram diuersam? non enim poterit extendere verba sententiæ ad suam Cameram, tum quia id non dicit sententia, l. quid quid astringendæ, de verbor. obligat. tum quia extendi non potest, l. si patronus testamento, §. si quis cum esset, ff. de operis libertorum, & si dicatur, prædicta locum habent quando simpliciter confiscavit bona, quo casu intelligitur secundum, quod iura volunt, vt in dict. l. Libertus, §. penultimo, respondetur, quod alteri per alterum queri non potest, l. stipulatio ista, §. alteri, ff. de verborum obligat. &c. Et in illa quæstione latè defendit Bartoli doctrinam in hac parte fuisse falsam, & contra illam in casus contingentia obtinuisse.

54 Eandem resolutionem sequitur Augustin. de Arimin. in *additionibus ad Angelum de malefic. verb. & eius bona publicamus, sub vers. Quæro, bona expressè in sententia publicantur pagina mihi 576.* vbi ad literam refert, & sequitur opinio, Nelli contra Bart. eiusdem opinionis fuit

fuit etiam Paul. *conf. 319. primum quæsitum, colum. 1. lib. 1. & melius cæteris Peregrin. omnino videndus, de iure fisci lib. 5. tit. 1. num. 138. vers. Sed hic subsistendum est*, vbi formaliter hanc sequitur opinionem contra fiscum bonorum, vbi non pronuntiata fuit sententia: & hæc Peregrini doctrina magni ponderis est, nã frequenter in omnibus quæstionibus in fisci fauorem decidit.

55 Secundo, nam Lucæ sententia est iuxta *authent. bona damnatorum, C. de bon. proscript.* quatenus filijs legitimam referuat, & ex dicta *authentica* constat, derogatas fuisse omnes bonorum confiscationes, nisi pro crimine læsæ Maiestatis diuinæ, vel humanæ, Alberic. *de stat. lib. 3. quæst. 18. num. 13. vers. Quidquid tamen sit, Clar. §. fin. quæst. 78. num. 1. versic. Sed certè, Cauall. cent. 2. casu 137. num. 22. & casu 158. num. 6. ad finem, Menoch. consil. 670. num. 25. lib. 7. Guacin. de confiscatione bonorum, conclus. 13. limitat. 3. num. 1. & 2. pag. 81. & limitat. 4. num. 1. & de defens. reorum defens. 8. cap. 1. num. 3. pagin. 468. Farinat. decis. 575. num. 3. & 4. part. 1. in recentior. ad quod sunt in Hispania partitæ leges, quas refert Azeued. in l. 3. tit. 10. lib. 4. Recop. n. 133. & 134.*

56 Ex quo alia exclusio contra Hispaniæ fiscum sequitur, nam Lucæ sententia fundatur in homicidio proditorio commisso contra Stephanum, per quod fuit condemnatus in confiscatione bonorum cum legitimarum reservatione, sed Hispaniæ fiscus illum condemnare prætendit, nõ ex homicidio, sed ex indignitate, quam commissam fuisse dicit per mortem illius cui fuerat substitutus, itaque nouam petendi causam intendit, & per consequens iuari non potest dicta sententia, l. *an eadem, ff. de except. rei iudic. l. si inter me, & ts, eod. tit. Surd. conf. 312. n. 1 & 2. lib. 3.*

57 Nec obstat, si replicetur, quòd Hispaniæ fiscus non vult iuari dicta sententia, nisi in vim præambulæ probationis, vt indigni condemnatione sequatur contra Ioan. Baptistam & bona sua, nam etiam vt ea nõ potest, eo quòd cum D. Fiscali causa agitata non sit, vt in simili decisum est, nempe in excussione quæ præcedere debet, vt petatur à fideiussore, aut tertio possessore, an sufficiat cum principali debitor, & quòd ibi de sua insoluentia constet, aut erit necessarium quòd citetur tertius possessor, in quo verissima est conclusio, quòd non sufficit, quòd de tali facto constet per dictum processum, sed quòd in eo sit citatus fideiussor, aut tertius possessor, vt tradit Alexand. in l. *is apud quem, C. de edendo num. 15 & post eum Trentacing. lib. 2. variat. tit. de probationibus, resol. 1. nu. 2. vers. Cum hæc valde fundamenta.* Et sic in nostro casu D. Fiscus procurator iuari dicta sententia non potest.

58 Tertio, nam ex alio capite confiscatio bonorum Lucæ non extenditur ad Hispaniæ

bona, nam ad hoc vt deberet verbis vniuersalibus quæ comprehenderent omnia bona, vbi que existentia, vt tradit Carpan. *ad stat. Mediolan. tom. 3. §. seu cap. omnium, verbo, Publicentur, num. 582.* & magis in terminis super verbo, *Vbi que sita, num. 456.* vbi punctualiter inquit quòd quando in sententia dicitur, *bona Titij publicamus*, intelligitur solum de bonis sitis intra territorium proferentis sententiam, idem tradit Cauall. *cent. 2. casu 138. num. 9. & 10. legendus, ex num. 7. Guac. de confiscat. bonorum conclus. 13. limitat. 16. num. 2. pag. mihi 98.* & Lucæ sententia, quam intendit D. Fiscalis exequi, non solum verbis restrictiuis vtitur, sed bona applicat Camerae Lucæ, & sic illius Senatus animus non fuit quòd fisco Hispaniæ aliquid acquireretur.

59 Quarto concurrit, quòd cum sit dicta sententia in contumaciam, bona extra territorium non comprehendit, nam condemnatio fuit poenæ capitalis, quæ exequuta non fuit in persona Ioannis Baptistæ, & consequenter potuit sua bona retinere, & alia de nouo acquirere, ita dicta sententia solum illum bonis in territorio existentibus priuare potuit, & non alijs, vt tradit Bald. in l. *cunctos populos, C. de summa Trinitat. num. 100. & 101. quem refert Claperijs in centur. fiscali casu 41. quæst. vnic. num. 3.*

60 Idem in nostris terminis notabiliter tradit Paul. *conf. 315. primum quæsitum, num. 3. vers. Dico etiam, lib. 1. quem refert, & sequitur Ponte decis. 23. num. 16. & 17. omnino videndus, Aug. de Arimin. ad Angelum de malef. verbo, Eius bona confiscamus, sub vers. Quæro bona expressè, pag. mihi 578. col. 2. vbi ad literam refert, & sequitur Pauli doctrinam Guid. Pancir. *consil. 115. sub num. 23. vbi idem in effectu tenet, licet non ex fundamentis Pauli Castrenf.**

61 Denique quando dicta Lucæ sententia prædictos defectus non pateat, adhuc confiscari non poterant Hispaniæ iura Regalia, nã hæc iura Regalia sunt tanquam iura & actiones, vt infra dicitur, & non comprehenduntur in confiscatione bonorum facta in dicta sententia, vt in terminis tradit Farin. *in praxi, q. 25. num. 109. vbi quòd quando confiscantur bona, non comprehenduntur iura & actiones, quia non possidentur.*

62 Præterea in his iuribus, & actionibus forus creditoris debet attendi, vt infra, & sic quando facienda esset confiscatio, hæc Regalia iura fisco Genuæ applicari debebant, & non alijs, vt latè per Alexad. *conf. 31. lib. 1. Albens. conf. 17. num. 18.*

Ex quibus vndique constat prædictam Lucæ sententiam validam non fuisse, nec posse prædict. Ioann. Baptist. Catanæo præiudicare.

GENVÆ SENTENTIÆ.

63 **P**ostquam fuit homicidij delictum commissum contra Stephanū, Genuę Republicę processit contra Ioan. Baptist. absentem, & die 30. Decembris 597. fuit condemnatus in exilium à Genuę territorio per spaciū 40. ann. & ad solutionem 25j. scut.

Post publicationem prædictæ sententię die 26. Ianuarij 598. tutores dicti Ioan. Bapt. illum in Genuę carceribus exhibuerunt, & die 23. Decembris eiusdem anni 598. fuit lata sententia contra eum præsentem, qua in relegatione per spaciū 8. annorum à iurisdictione Genuę damnatus fuit, & simul in 9j. scutis Cameræ applicatis.

64 Quibus sententijs D. Fiscalis iurari nõ potest contra Ioan. Baptist. nec in vim sententię, vel probationis culpæ dicti homicidij. Primò, nam vt sententia confiscationis bonorum comprehendat sita extra territoriū, verba generalia requiruntur, vt supra, & sic condemnatio 9j. scut. non potest ampliari, vt Hispaniæ fiscus illius virtute possit Regalia iura sequestrata acquirere.

65 Secundò, nam peculiare est debere intelligi sententias strictè, & solum operari quantum verba sonant, l. 1. C. si plur. vna sentent. Decius in l. in eo quod, de regul. iur. Rota apud Farinat. decis. 332. num. 5. & decis. 440. num. 5. p. 1. in recent. vbi quòd verba sententię sunt stricti iuris, & tantum operantur quantum sonant, Cauall. conf. 176. num. 18. lib. 1. & cum bonorū confiscatio sit pœna, & semper rei fauor debet attendi, certissimum est verba sententię debere esse clara, vt comprehendat confiscationem bonorum, Dec. conf. 445. in casu ad me transmissio, num. 67. vbi quòd sententia confiscationis bonorū est valde stricti iuris, & quidquid expressum non reperitur, omninò omisum videtur, Roland. conf. 29. num. 16. libr. 3. Carpan. ad statut. Mediol. tom. 3. in cap. omnium, super verbo, Publicetur, n. 573. & 574. Gratia. tom. 5. cap. 823. nu. 21. vsque ad 24. vbi quòd sententia condemnans ad damna, & expensas, non comprehendit pœnam quæ ex delicto consequitur.

66 Tertiò, quia tantum abest quòd dicta Genuę sententia sit contra Ioannem Baptist. quòd contrarium intelligimus, scilicet, quòd ei fauorabilis sit, & per eam contra fiscum conuincitur, prædict. Ioan. Baptist. non commississe homicidium, vt probatur in l. etsi seuerior, & in l. si Posidonium, C. ex quibus causis infam. irrogetur, vbi quòd condemnatus in pœna extraordinaria propter delictum, infamiam non incurrit, Bart. in l. etsi seuerior, in 2. lectura, in vers. Circa quòd dicas, ex cuius distinctione colligitur, quòd quando cum causæ cognitione iudex condemnat in minori pœna, ea quæ est imposita propter delictum, videtur su-

per infamia transactum, idem melius dixit ibi Bald. numer. 22. vers. Quarta digressio est, vbi quòd quando causa cognita pœna est minorata, ibi plenè purgatur delictum per minorem pœnam, & ideo purgatur infamia, Salicet. ibid. num. 8. vbi in omnibus sequitur Bart. distinctionem, Bar. in l. x. ff. ad Turpillianum num. 9. vbi in effectu eandem sequitur distinctionem, Gam. de cis. 139. dubitatum fuit in processu, num. 6. ad fin. vbi in pulchro casu resoluit, quòd condemnatus in pœna extraordinaria propter famosum libellum, non incurrit infamiam, eleganter Rouit. ad pragm. 3. de militibus nu. 3. vsque ad 34. Decian. responsio 34. nu. 30. lib. 4. vbi quòd sententia condemnans in pœnam extraordinariam non infamat.

67 Quibus etiam ad stipulatur, quòd tradit Follet. in prax crimin. 4. part. 3. partis princip. verbo, Iudex, num. 40. vbi quòd ficta confessio non extenditur, vt possit pro ea sequi condemnatio ad partis interessè, Cauall. cent. 1. casu 82. numer. 15. vbi neruose defendit indiciatum de aliquo delicto non posse condemnari in pœnā ordinariam, damni recompensatiuam in accusatoris fauorem, nam probationis defectus, vt aliquis in pœna ordinaria delicti non condemnatur, excusat à restitutione bonorum, & similiter à damnis quę illius virtute proueniunt, idem tradit Scacc. de re indicat. gl. 14. q. 19. nu. 64. & 66. pag. 543.

68 Ex quibus ad confiscationis casum, est certum, quòd quando non est plena probatio, nisi indicia, quæ obligent vt reus in pœna extraordinaria condemnatur, non potest imponi pœna confiscationis bonorum, Baiard. ad Clar. quæst. 85. num. 40. Gizarell. decis. 13. per tot. vbi quòd pœna confiscationis non habet locum, nisi pro delicto veniat imponenda pœna mortis, Sforc. conf. 72. num. 38. vbi quòd confiscatio non inducitur, nisi de delicto constet per legitimas probationes, refert, & sequitur Peregrin. de iure fisci lib. 5. tit. 1. de public. bonor. num. 23. post medium, Rouit. in rubr. de sent. for. iudicat. num. 36. vbi quòd id procedit, etiam si sint indicia sufficientia ad torturam, nã adhuc non potest confiscatio indici, Guac. de confiscat. bon. concl. 13. limitat. 7. num. 2. pagin. 83. vbi idem dicit, Giurb. conf. 58. n. 8. & 9.

69 Quarto, nam ex prædictis inferitur ad punctum dictæ Genuę sententię, quòd si in ea declararetur dictum Ioan. Baptist. commississe homicidij delictum, & fuisse indignum, non addita bonorum confiscatione, Genuę fiscus non poterat, nec quilibet alius ea prætere- dere, quia sententia bona non adiudicat, vt dicit Innoc. in cap. qualiter, & quando, el 2. num. 10. de accusat. vbi quòd beneficiatus condemnatus pro delicto pro quo esset priuandus beneficio, non est priuatus, nisi expressè dicatur in sententia, & cum Innoc. concordant plures DD. citati per Garc. de benef. part. 11. cap. 3. nu.

98 Salgad. de Regia proreft. p. 4. c. 9. ex nu. 66. Et feqq. pag. 409.

Et magis in terminis, idem tradit Nell. de bannit. in 1. part. fecundi temporis, qua est. 1. 1. ad finem, ibi: Si vero bannitus ex causa propter qua bona de iure auferentur, & tunc illa perdit per eadem rationem. Quod est verum si illud in sententia banni exprimitur, alias non, sunt enim stricti iuris, & ideo non extenduntur banna, l. quidquid ad stringenda, de verbor. obligat. l. si patronus testament. §. si quis cum esset, de bon. libert. ita firmat Bald. in l. Gallus, §. & quid si tantum, ff. de liber. & posthum. & in cap. 1. de pace tenenda collat. 10. & ita etiam consultum fuit, & obseruatum in hac ciuitate in magnis causis, propter quod ordinatum est, quod Rectores bannientes, & condemnantes, debeant sub poena expresse confiscare bona, perdunt ergo banniti bona, si in bannis eorum fiat mentio, alias non, Maltrill. de magistratib. lib. 3. cap. 10. n. 406.

70 Idem tenet Tiber. Decian. cons. 56. nu. 66. vol. 2. Peregrin. de iur. fisc. lib. 5. tit. de public. bonor. num. 23. & 48. Rouit. ad pragmat. de sentent. for. iudicat. num. 23. pag. 489. & melius in prag. 3. de milit. ex num. 20. & ex num. 31. & c. vbi late probat in terminis pragmaticarum Neapolis, per quas Capitanei in suo officio delinquentes puniuntur poena priuationis illius praeter alias, quod si procederetur contra Capitaneum per delictum in quo fuisset condemnatus in aliqua poena, non addita priuationis, in eam non incurreret, quia in sententia expressa non erat, & sic quamuis Ioan. Bapt. Catan. in maiori poena fuisset damnatus quam 99. sent. sicuti indignus, & non in poena ordinaria, non possunt virtute dictae sententiae bona confiscari.

71 Nec contra hoc obstabunt dicta in contrarium, scilicet, quod indigni poena non resultat ex sententia, sed ex ipso facto delicti, & sic quaelibet sufficit condemnatio, ex doctrin. Bald. in l. si quis non dicam rapere, C. de Episc. & Cleric. n. 9. Surd. decis. 180. n. 9.

72 Cui primo satisficit, nam Bald. non loquitur in his terminis, sed in poenis impositis ipso iure, nam postquam facta est declaratio commissi delicti, lex poenam exequitur, & Surd. dict. decis. 280. num. 9. est in fauorem Ioan. Bapt. ut patet num. 8. vbi distinguit quando agitur de effectu, qui non oritur immediatè ex ipsa sententia, ut est indignitas in eo qui patrem vel fratrem occidit, vel aliud quid commisit: & quando effectus producitur ex delicto ipso, vel ex ipsa sententia. Quando enim agitur ex condemnatione, tunc ius ex sententia acquiritur cuiuscumque ideo quilibet opponit, sed quando ius oritur extra sententiam ex delicto, id est, ex facto delinquentis non autem iudicis, tunc aliud est, & ad hanc distinctionem allegat Bald. in l. hereditas, C. de his quibus ut indign. vers. Non obstat, iuxta quod delictum, non est quod facit, quod ius tertio adquiratur, sed sen-

tentia, & nu. 9. hoc late profequitur, ibi: Quinimo videtur, quod et si sententia non sit lata, tamen, effectus qui sequitur ex poena delicti, prodest tertio, si tamen poena imponitur ipso iure, itaque est necessarium ut delictum ius tertio tribuat, quod ipso iure poena imponatur.

73 Et ut haec materia comprehendatur, debet aduertiri Angel. distinctio in l. 1. §. qui eam finem, ff. de his qui notantur infamia, num. 1. vbi: Quod quidam sunt, qui infamantur ipso facto, & contra istos degenerat Canon, seu lex latae sententiae, eo quod non est alia iudicis necessaria sententia, ut dicit glos. in l. amissione, §. qui deficiunt de capitis diminut. & illud contingit vbi lex notat ipsum factum, ut in l. Palam, §. quae in adulterio, infra de ritu nuptiar. & exempla habes hic, & in l. sequenti, quidam autem solum infamantur per sententiam exempla habes supra in eadem l. 1. §. qui in iudicio. Quidam autem, nec ipso facto, nec per sententiam, nec genere poena, ut infra eodem, l. iustus fustium.

Eandem distinctionem amplectitur Bartul. in l. 1. ff. de his qui notantur infamia, num. 3. vbi quod quando infamia resultat ipso iure, absque ministerio iudicis, tunc idem est dicere, ipso iure, vel ipso facto, & num. 4. addit quod quando infamia non irrogatur ipso facto, per legem, nisi super facto sequatur sententia iudicis, ut in 2. part. illius legis, quod apparet, quia lex non notat factum, sed condemnationem factam super facto, vel ut proprius loquar, super accusatione, vel actione, quaeritur ex ipso facto, Bald. in eadem l. 1. vbi notat, quod infamia iuris est duplex, vna, quae irrogatur ex genere facti ipso facto, & haec appellatur secundum eum infamia iuris, & de iure, eo quod non est opus iudicis ministerio, & hoc est vbi cumque lex factum notat, quia tunc lex ipso facto pronuntiat, ut in l. Palam, §. fin. de ritu nupt. & subdit etiam, quod hic potest dici Canon latae sententiae, Quaedam vero est infamia iuris, dicit Bald. quae imponitur per sententiam latae causa cognita à iudice, & tunc procedit text. in l. Athletas, §. calumniator, eod. tit. quia in calumniatore lex considerat sententiam, non factum, Paul. in dict. l. 1. in princip. & in dict. l. Athletas, §. calumniator, ff. de his qui notat. infam. vbi idem sequitur.

74 Inuat etiam alia Bart. pulchra distinctio in l. Imperator 43. in princip. & num. 1. de iure fisci, vbi quod quando delinquitur circa rem, tunc dominium rei ipso iure acquiritur fisco, ut in l. commissis ff. de publico & vchgal. l. 1. §. in bonis, de iure fisci, & quando non delinquitur circa rem, sed alias, ut committendo homicidium, vel crimen laesae Maiestatis, vel haereticis, tunc est necessaria sententia super crimine, ut bona publicentur.

75 Nunc restat videre, an indigni bona acquirantur fisco ipso iure, vel requiratur iudicis sententia, & nullus reperitur textus qui asserat

bona fisco ipso iure, vel ipso facto adquiri, nisi quod fiscus auferat bona ab indigno, vt in l. Lucius, de iur. fisco. & in l. cum ratio, §. fin. de bon. damnator. & in l. 1. §. toto titul. C. de his quibus vt indignis, & sic necessaria est sententia condemnatoria super delicto, & confiscatio, ne, & interim est reus bonorum Dominus, vt est glossa notabilis in l. his consequenter, §. 1. familie eriscunda, quam ibi notabilem appellat Bart. Florian. num. 5. Bald. in l. hereditas, C. de his quibus vt indignis, num. 7. & in l. codicillis, §. matre, ff. de legat. 2. Bart. in l. 1. in fine, C. de his quibus vt indig. vbi dixit ab indigno bona auferri, & fisco vel alteri offento applicari, mediante sententia & condemnatione, Peralt. in l. si Titio, de legat. 2. num. 12. pag. 93. & plures alij relati à Petr. Surd. decis. 280. num. 3. Plaça de delictis cap. 22. num. 42. pagin. 206. Et rera conf. 50. numer. 4. Paschal. de patria potestate, part. 4. cap. 8. num. 8.

76 Iuxta quod, argumentum inuitabile contra si cum inferri potest, nam aut intendit bona virtute sententiæ, aut delicti: si virtute sententiæ, non potest, quia ea ei non applicat: si virtute delicti, nec etiam ea intendere potest: tum quia sententia quæ poenam ordinariam non imponit, probat commissum non fuisse delictum vt supra: tum quia noua causa, aut processus formari non potest contra dictum Ioan. Baptist. ex defectu iurisdictionis.

77 Quibus etiam conuenit, quod quando indigni poena ipso iure incurreretur, vt fiscus bona petere posset, non debebat sententia condemnatoria pronuntiari in poena extraordinaria, sed quod commiserat prædict. Ioan. Baptist. indigni delictum, & tunc lex executionem faceret, vt tradit Rouit. in pragmat. 3. de militibus, num. 44. ibi: Nam hoc est verum quando iudex simpliciter declarat aliquem commississe tale delictum: tunc enim licet non progrediatur ultra, intelligitur imposita poena à iure statuta pro eo delicto, prout sic est textus ad litteram in l. sine te, vbi Bart. C. ex quib. caus. infam. inrogetur, & declarat ibi Bald. in l. si quis non dicam rapere, n. 9. verſ. Et nota, quod in tali genere poenarum, C. de Episcop. & Cleric. at quando iudex non declarat commississe delictum reum, licet imponat aliquam poenam pro delicto, de quo inquiritur, standum est poenæ ab eo expressæ in sententia, nec alia est subintelligenda per prædicta, ex quo intelligitur Bald. doctrin. in d. l. si quis non dicam rapere, quæ in contrarium opponitur, idem probat Salgad. in tract. de Regia protectione, p. 4. c. 9. nu. 69. & 70. vbi quod in delictis, in quibus non incurritur poena ipso iure, sed per sententiam, non sufficit declaratio super delicto, nisi

part. 4. cap. 8. num. 8.

76 Iuxta quod, argumentum inuitabile contra si cum inferri potest, nam aut intendit bona virtute sententiæ, aut delicti: si virtute sententiæ, non potest, quia ea ei non applicat: si virtute delicti, nec etiam ea intendere potest: tum quia sententia quæ poenam ordinariam non imponit, probat commissum non fuisse

quod omnia iura mundi poenam aliquam ipso iure imponentia debent intelligi sequuta sententia declaratoria super facto, sequitur ibi lal. n. 26. & cum alijs, Peregr. de iur. fisco. lib. 4. tit. 5. num. 8. vbi quod interim ante declaratoriam reus quoad statum personæ, bonorum & iurium remanet in sua integritate, idem Peregr. conf. 82. n. 29. lib. 6. Carpan. ad statut. Mediolanens. tom. 3. super §. seu cap. omnium, ex nu. 632. pag. 145. Gatton. super eod. cap. ex n. 87. pag. 141. & quando delictum est dubium, certissimum est sententiam declaratoriam requiri, Camil. de Medicis conf. 46. num. 16 & seqq.

79 Nec obstat, si iterum replicetur, quod quando ex dicta sententia Genuæ non resultet homicidij probatio, ad minus conuictus est Ioannes Baptista culpam in dicto homicidio commississe, quod sufficit, vt indignus iudicetur ex l. 1. C. de his quibus vt indignis.

Cui satisfit, quod hæc oppositio, est contra conclusiones propositas, quod poena extraordinaria conuincit delictum non fuisse commissum.

80 Minus obstat, l. 1. C. de his quibus vt indignis, quæ citatur ad hæc conclusionem, nam illic non loquitur de illo qui culpam in morte testatoris habuit, sed de illo qui vindictam assumere non intendit, & indignitas, quæ hoc modo incurritur, non est in prædica, nec minores comprehendit.

Et cum textus disponant occidentem esse indignum, præcisse requiritur quod mors sequatur, & non sufficere testatorem vulnerare, vt per Bald. in l. hereditas, n. 7. ad finem, C. de his quibus vt indignis quem refert, & sequitur Gregor. in l. 13. titul. 7. part. 6. gloss. 12. Guacin. de confiscat. bonor. concl. 13. ampliat. 6. num. 48. pagin. 29. & cum hæc materia poenalis sit, solum indigni sunt, quos lex pro talibus iudicat, & non alij, nulla facta extensione ex identitate rationis, vt per Guacia. dict. ampliat. 6. numer. 32. pagin. 27.

81 Quinimo, quando fuisset certum culpatum in morte testatoris esse indignum, quauis eum non occidat, adhuc ex sententia Genuensi nulla culpa contra Ioan. Baptist. resultat, quia eum occidisse diceretur, si mortem eum effectu intulisset, & in necesse culpatum esset, si auxilium præstitisset, aut alio modo cooperaretur cum occidore. Et si aliquid ex his probaretur per testes, qui hoc vidisse affirmarent, dici poterat prædictum Ioannem Baptistam, Stephanum occidisse, aut reum in eius morte fuisse, at vero in processu Genuæ, indicia, & coniecturæ tantum probari debuerunt, & sic in poena extraordinaria fuit damnatus, quæ indicia non sufficiunt ad bonorum confis-

Cui satisfit, quod hæc oppositio, est contra conclusiones propositas, quod poena extraordinaria conuincit delictum non fuisse commissum.

80 Minus obstat, l. 1. C. de his quibus vt indignis, quæ citatur ad hæc conclusionem, nam illic non loquitur de illo qui culpam in morte testatoris habuit, sed de illo qui vindictam assumere non intendit, & indignitas, quæ hoc modo incurritur, non est in prædica, nec minores comprehendit.

ter, § sed an in familia, ff. famil. eriscund. nu. 2. vbi quod suspectus de morte testatoris, non reputatur indignus, l. indignum, ff. de his quib. vt indig. vbi requiritur manifestissime cōuictum esse de culpa, late Farin. cons. 225. nu. 20. lib. 3. vbi de indicio culpæ, § nu. 5. & 6. vbi de sciente homicidium contra patrem, quod non teneatur poena indigni.

82 Denique non obstat contra hoc opponere, quod cum sint Lucæ, & Genuæ diuersa dominia, & subiecta diuersis Principibus potuit cognosci in vtroque territorio, & condemnari Ioannes Baptista in diuersis pœnis ex Iulio Claro quæst. 57. num. 12. & 13. nam opinio contraria certior est, quod punitus in loco originis, non potest molestari in loco delicti committi, cap. de his, de accusat. l. licet in fine, ff. nau. re causp. Farin. in praxi, tom. 1. quæst. 7. num. 26. vers. Sed tertia, & verior est opinio, & cum alijs Guac. de defens. reor. defens. 1. cap. 14. num. 14. vers. Farinac. autem, quod præmaximè procedit, quando reus condemnatus, in presentia soluit condemnationem (vt in hoc casu fecit Ioannes Baptista) nam in sententia iubetur, quod non excarceretur quousque condemnationem soluat, Bartol. in l. sepulchri violat. i. ubi num. 6. vers. Circa secundum, ff. de sepulchri violat. Guac. dict. defens. 1. cap. 17. num. 64. legendus ex num. 60.

83 Sed hæc disputatio in hac causa necessaria non est, nam Lucæ Respublica iurisdictionem non habuit ad cognoscendam de ea, quia delictum constat fuisse commissum in territorio Ducis Etruriæ, & non Lucæ vt supra, itaq; hæc competentia est inter Lucam & Genuam, & non cum Hispaniæ fisco, qui iurisdictionem non habuit ad cognoscendam super delicto Ioannis Baptiste.

84 Nec obstabit, si replicetur prædictum Ioannem Baptistam fuisse damnatum Genuæ in minori poena quam delictum merebatur: nam ad hoc obstant animaduersæ considerationes, quia ridiculum est contra minorem poenam exclamare, cum non constet ex processu de culpa, imò potius sit certum nullam fuisse.

Ex quibus manifestè conuincitur Hispaniæ fiscum non posse fundari ad hanc causam in prædictis sententijs.

Quod absque prædictis sententijs non potest Hispaniæ fiscus procedere contra Ioannem Baptistam ad confiscationem iurium Regalium, vulgo, juro.

85 Certum est Lucæ & Genuæ sententias vt late probatum est, hoc supposito, causa quæ in Senatu disputatur, solum dirigitur ad confiscationem, quæ de nouo petitur virtute commissi delicti, quod Ioanni Baptistæ imputatur,

quod fieri nō potest, nam ad hoc est necessarium prædictum Ioannem Baptistam sortitum fuisse forum in his Castellæ Regnis ex aliqua causa, non obstante, quod in eis prædicta iura Regalia habeat, vt post Nell. & Bos tradit Farinat. in praxi, quæst. 25. num. 101. ad finem, Cauall. casu 138. num. 7. idem tradit Asin. in praxi, § 31. cap. 10. pag. 360. vbi quod quando actio in factum ex re iudicata intentatur, potest fieri in loco bonorum si ibi reus forum sortiat.

86 Et ad hanc causam vtilis non sunt processus, & acta fulminata Lucæ & Genuæ, quando in eis adesset plenissima delicti probatio, vt tradit Rouit. in prag. 1. de bonis proditorum, num. 12. ibi: Et ex doctrina And. ibi, Nota vnum perpetuo, quod vt iudex rei sitæ possit confiscare bona subditi sui pro delicto per eum commissio extra suam iurisdictionem, non sufficiunt probationes de delicto factæ coram iudice loci delicti, sed debet probari delictum coram ipso iudice loci rei, qui vult confiscare, ita Andreas ibidem, num. 46. in fine, iuncta emendatione Liparuli ibi, & sic quando esset iurisdicatio contra dictum Ioannem Baptistam, nulla existente delicti probatione, frustra agitur de confiscatione bonorum illius prætextu.

87 Et quod non sortitus sit Ioann. Baptistæ forum in Hispania, nec incola, nec domiciliarius huius iurisdictionis sit, patet, & à D. Fiscali recognoscitur, nam quando hæc causa fuit incepta, erat in Genuæ ciuitate, & sic ei fuit creatus defensor, qui propter in Hispania contra illum procedi non potest, quamuis hic reperiretur, quia exter est, & commissum erat in alio territorio delictum, Oldrad. consil. 124. Angel. cons. 27. Fulgos. consil. 59. dub. 1. Bellug. in speculo Principis, rubric. 23. § Joas, sub num. 2. Farin. quæst. 7. num. 30. Barbol. in l. heres absens, §. proinde in articulo de foro delicti, num. 49. 53. & 54. & seqq. & sic causa in fauorem Ioann. Baptistæ fuit decisa.

88 Nec obstabit primo, opponere prædictum Ioannem Baptistam habere hæc iura Regalia in Hispania, & cum hæc causa sit super actione reali forum sortiri ratione dictorum bonorum.

89 Cui primo satisficit, quod forus, qui sortitur ratione rei sitæ, procedit si ibi reus inueniatur, & sic intelligit legem fin. C. vbi in rem actio, Paul. de Castr. ibi num. 2. Bald. in cap. dilectus, num. 3. & in cap. nonnulli, num. 14. de rescript. Franch. dec. 177. n. 3. & 4. Cephal. cons. 263. n. 9. lib. 2. Surd. cons. 168. n. 54. lib. 2. Tretracing. lib. 2. var. rit. de actione, resolut. 4. nu. 6. Barbol. in l. heres absens, §. proinde, in art. de foro rei sitæ, n. 16. fol. 232.

90 Et idem procedit in actione personali in rem scripta, Bald. in dict. cap. dilectus, de rescript. num. 6. & hoc est regulare in quocumque foro quem quis sortitur ex aliqua causa præter forū domicilij, quia procedit, si reus ibi inueniatur.

tur, vt notabiliter tradit Paul. in l. 2. §. legatis, num. 3. de iudicijs, & consil. 413. viso dict. calu nu. 4. col. 2. illius numer. lib. 2. Gregor. in l. 3. 2. tit. 2. part. 3. glos. 5.

91. Secundò, quòd ad materiam confiscationis bonorum, est certum, forum non fortiri, ex eo quòd quis habeat bona in territorio confiscantis, vt in terminis tradit Innocenc. in cap. postulasti de for. compet. his verbis: *Si autem aliquis habeat possessionem in iurisdictione alicuius domini, ipse per se non potest facere vniuersam, etiam in possessiones quas habet in suo districtu, sed iudicem, ubi habet domicilium, adire debet*, sequitur ibi Anton. Abb. & Felin. comprobatur pulchrè Nat. cons. 158. num. 2. lib. 1. qui id dicit procedere etiam extante consuetudine, quam dicit non valere, quia esset temeraria, & irrationabilis contra omnia iura, tam canonica, quàm civilia, quòd aliquis possit non subditum coercere, & quòd nulla consuetudo compulsa ligat forensem, nisi mediante eius facto vel delicto intra territorium commissio, sequitur Bertaccol. consil. 443. num. 3. versic. *Et procedit, cum numeris seqq. lib. 2. in criminalibus*, Barbof. in l. heres abieci, §. proinde, articulo de foro delicti, num. 51. & 52. Cauall. casu 3. & casu 138. num. 8.

92. Tertiò, ex dictis inferitur, quòd bona quæ intra territorium habet Ioann. Baptist. de quorum confiscatione agitur, sunt iura Regalia super redditibus Regijs: quæ propriè, nec bona mobilia, nec immobilia sunt, sed iura & actiones, & nomina debitorum, vt probatur Abbat. in cap. nonnulli, num. 10. de rebus Ecclesiæ, & cum Socin. Alexand. Tiraq. de retrah. lig. n. 1. §. 1. glos. 6. num. 3. Micr. de maiorat. 1. p. quest. 40. num. 13. Gutier. lib. 2. pract. quest. 46. num. 3. & lib. 3. quest. 83. numer. 7. & 14. Matienç. in l. 7. tit. 11. lib. 5. Recopil. glos. 1. n. 22. & 23. & ibi Azueo. num. 2. Rodrig. de ann. reddit. lib. 1. quest. 3. n. 8. Ludouic. Cenc. de censib. part. 1. cap. 3. quest. 1. art. 2. num. 27. & 28. & seqq. pag. 47. ubi quòd census propriè non sunt bona immobilia, optinè Rot. in quadam decisione, ad litteram relata per Gratian. tom. 1. cap. 29. sub num. 6. ubi à num. 21. prædicta conclusio probatur, & citati DD. respondent Clementin. ex vi de paradissa, versic. *Cumque annui redditus*, de verb. significat. & alijs iuribus, quæ in contrarium solent allegari, ad idem faciunt Rodrig. dict. quest. 3. n. 8. & 9. Felician. de censib. tom. 2. lib. 1. cap. 1. num. 1. 2. & 3.

93. Et cum hæc iura Regalia fiat tanquam nomina debitorum, debent indicari vti bona fori & domicilij Ioannis Baptistæ, & nõ sicut Hispaniæ bona, vt in terminis probatur Salicet. in l. 1. num. 14. versic. *Si autem essent iura & actiones*, C. de summi. Trinitat. quem sequuntur Marian. Socin. cons. 36. num. 6. lib. 1. inter cons. Socin. sen. Alexand. cons. 16. num. 6. versic. *Ita in*

terminis, & consil. 31. num. 5. cum seqq. lib. 1. & cons. 241. num. 21. lib. 7. Tiraquel. de primogenijs, quest. 49. num. 5. vbi num. fin. sequitur Salicet. Beroi. quest. 109. num. 1. 2. 3. & 4. Honded. cons. 13. num. 20. lib. 1. Mand. Albenf. cons. 23. num. 8. lib. 1. Morotio. cons. 53. num. 17. Galeaco Malbafia. cons. 123. à num. 9. lib. 1. vbi in quodam originario Laudensi, qui constituit domicilium Cremæ, & ibi defunctus est, ait, attendenda esse statuta Cremenf. quoad successiõnem in nominibus debitorum alibi existentium, Moll. ad consuet. Neapol. tom. 1. part. 2. tit. de bonis, quest. 111. num. 2. & tom. 2. in addit. ad dict. quest. 11. vbi dicit iura & actiones esse de foro creditoris.

94. Et in censibus hoc individualiter dixit Tiraq. de primogenijs, quest. 49. nu. 10. Rota per Gratian. dict. cap. 29. à num. 29. & in aliquibus ex Regalibus iuribus, quæ reliquit Baltasar Cataneus ad eam clausula quòd repententur pro bona fori possessoris.

95. Denique respondetur, quòd actio intentata contra indignum realis non est, sed personalis, quæ dirigitur contra personam indigni, quia si non acquirit, nullam fiscus habet actionem, l. cum ratio, §. si de bonis damnator. Farinat. in suis fragm. part. 1. liter. F. vers. *Fisco quædo applicetur id quod ab indigno auferitur*, n. 35. ergo consequens est attendi debere ad forum indigni, & non ad territorium bonorum.

96. Nec obstat si replicetur prædictum Ioannem Baptistam posse de hoc delicto in Hispania accusari, quia in ea est maior pars bonorum, ex l. 2. C. ubi Senatores vel Clarissimi, l. 32. tit. 2. p. 3. l. 2. tit. 24. part. 4. l. 15. tit. 1. part. 7. nam respondetur, Primò, quòd cum sit necessarium, quòd in Hispania maiorem bonorũ partem habeat, hoc à D. Fiscali probatum non est, cum sic hæc qualitas in qua Senatus iurisdicatio fundatur, vt supra.

97. Secundò, nam prædicta iura procedant quando aliquis ex proprio facto maiorem bonorum partem in alium locum transfert, & simul in eo habitat, tunc enim contrahitur domicilium, & procedit l. 2. C. ubi Senatores vel Clarissimi, Menoch. de arbitrar. casu 86. num. 18.

98. Tertiò, quia quando aliquis ex facto proprio ex vno in alium locum maiorem bonorum partem transfert in eo non habitando: tunc forum non fortitur in bonorum territorij libertus, §. sola, ff. ad Municipalem, Socin. in cap. lib. sub num. 26. vers. *Nam primum exemplum, de fara competentis*, l. Ciues, C. de incolis, lib. 10. Bald. cons. 393. num. 2. lib. 1. Angel. cons. 27. sub n. 2. Felin. in cap. dilectus, et 2. sub num. 2. vers. *Secundus casus, de rescriptis*, Rebus ad consuet. Gallie, tit. de domicilij electio. ne in præfatione, num. 18. fol. 708. Beroius. cons. 6. numer. 27. lib. 2. Ruinus. consil. 61. num. 22. lib. 5.

99 Quartò, nam *l. 2. C. vbi Senator vel Clarissimi*, debet legi copulatiuè, aut ibi maiorem bonorum partem possidentem, & assidue conuersantur, & in hunc modum est in modernis codicibus, & cum hac lectura transit, glossa in cap. dilectus 2. de rescriptis, verbo, Domicilium, Socin. in dict. cap. fin. de foro compet. num. 26. versicul. Nam primum exemplum, vbi testatur, quòd ita habebat in Codice suo de litera antiquissima, & notabilissima, eandem lecturam sequitur Aretin. in cap. quòd Clericis, num. 4. de foro compet. Barbol. optimè explicans in l. heres absens, §. fin. de iudicijs, numer. 115. & que ad num. 123. Guacina in tract. de defensione reorum defensione 1. capit. 26. num. 9. & II. pag. 142. & 143.

100 Minus obstant allegatæ leges partitæ, nam sunt intelligendæ, sub hac eadem distinctione. Primò, nam regulariter non sunt correctoriæ iuris communis, vt per Gregor. in l. 9. tit. 13. part. 6. gloss. 3. & deductæ fuerunt ex legibus supra relatis, & noua lex quæ agit de antiqua dispositione, debet intelligi cum distinctione quam habet lex antiqua de qua agit *l. sed & posteriores*, ff. de legibus, gloss. in l. sciendum, qui, & iudicare cogantur, vbi late lat. num. 4. Hondedeus cons. 110. numer. 13. cum sequentibus, lib. 1.

101 Et hic intellectus literaliter probatur in d. l. 32. tit. 3. part. 3. nam cum possuisset septimum modum constituendi domicilium per decenij habitationem, sequitur illud bonorù, ibi: *La octaua es quando huius esse en aquella tierra la mayor partida de sus bienes, maguer no huius esse hi morado diez años*, ergo domicilium illuc aliquod tempus habere debet, & sic dicitur: *Si conuersatus fuerit quamuis conuersatio non sit decem annorum*, quòd ita intelligit Gregor. in l. 15. tit. 1. part. 7. gloss. 6. ibi: *Nota hoc*, & addel. 2. C. vbi Senatores, vel Clarissimi, & gloss. in cap. dilectus de rescriptis, & intelligerè cum ibi delinquens reperitur, ex his quæ dixi in l. 32. tit. 2. p. 3. & vide in gloss. fin. Gandin. vero, sub rubr. vbi puniatur delinquens, intelligit hoc dicens, & notat quòd quis dicatur habere domicilium, vbi habet maiorem partem fortunarum suarum, & larem suum. Itaque Gregorius in intelligentia huius materiæ concurret cum cæteris Doctoribus.

102 Nec obstabit opponere, quòd Fiscus habet remedium possessorium contra indignum, vt ei bona auferantur, & remedium petitionis hereditatis, nam ex hoc nil ad forum infertur, ad quod debet animaduerti. Primò, quòd quando indignus hereditatem acceptauit, & in illius possessionem fuit missus, Fiscus nullum remedium possessorium habet ad illius acceptationem, nam cum ex rei possessione cesset possessorium remedium illius respectu, ita similiter Fiscus respectu, vt in terminis tradit Zucard. in d. l. fin. C. de adict. D. Adrian.

num. 263. ad fin. & clariùs Personalis de adipiscenda possessione nu. 242. Argelus in simili tractatu questione 10. articulo. 8. numer. 131. & 132.

103 Secundò, nam cum alienæ iurisdictionis sit Ioan. Baptist. & contra illum ad confiscationem bonorum procedi non possit, vt supra, ita etiam contra ipsum de remedio possessorio agi non debet, casu quo Fiscus illud haberet, vt in fortiori casu tradit Zucard. in d. l. fin. num. 309. Personalis num. 62. Menoch. remed. 4. num. 484.

104 Tertio, nam cum sit possessor Ioann. Baptist. contra illum intentari non poterat absque citatione possessoriæ remedium, Barr. in dict. l. fin. de adict. Dini num. 16. Bald. num. 4. Zucard. num. 115. Menoch. remedio 4. numer. 447. & 627. Achil. de adipiscend. numer. 244. Peregrin. de fideicommiss. art. 48. num. 18. & sequent. Quòd etiam procedit quamuis possessor in iustus sit, capit. licet Episcopus de prebend. lib. 6. DD. proximè citati. Valatè consultat 191. Castillo lib. 3. cap. 14. num. 170. versic. Secundus casus est, & in nostris terminis quando confiscatio bonorum fit ipso iure, quòd declaratio quæ debet precedere confiscationem, debeat fieri parte citata, probat Carpan. ad statuta Mediolanens. tom. 3. super cap. omnium, super verb. & ipso iure, & facto, nu. 64. 2. pagin. 145. vbi in id citat Socin. Bos. Tiraquel & alios, & nouissimè Marta consil. 171. num. 21. & 22.

105 Quartò, nam cum sit Ioann. Baptist. reus, & possessor, debet in suo foro conueniri, & non in Hispania, vt tradit in terminis Zucard. in d. l. fin. num. 315. Menoch. de recap. remed. 15. num. 119. 120. & 121. Gutierrez lib. 1. Canoniarum cap. 34. num. 32. & 33. & consil. 48. num. 9. & 10. Marta de iurisdiction. 4. part. casu 34. Gralis de effectibus Clericat. effectus 1. num. 976. versic. Sed tandem & num. 1035. & 1036.

106 Et quamuis DD. loquantur de Clerico qui bona possidet, contra quem remedium possessorium intentatur, eadem ratio militat in possessore laico, qui alienæ iurisdictionis est, vt tradit Zucard. in d. l. fin. nu. 309. Personalis, & Menoch supra citati.

Quibus conuenit quòd tradit Rodrig. de annuis redditibus lib. 2. quest. 9. num. 23. vbi in simili dicit, quòd si iudex est incompetens ad cognoscendum, quomodo potest citare non subditum.

107 Nec obstabit replicare, quòd iam fuit defensor creatus Ioanni Baptistæ, cum quo hæc causa incepta fuit, nam qui iudex competens non est ad cognoscendum de causa, nec ad subditi citationem faciendam, defensorem creare non potest, aliàs enim omnes iudices possent cognoscere contra nō subditos, simili vtentes cautela, Bal. cons. 173. volum. 2. Roland.

consil. 48. numer. 17. volum. 1. Iacobus Gallus consil. 35. Surdus consil. 168. num. 11. 18. & 53. & sequent. ubi notabiliter dicit, absenti non subdito non posse dari curatorem à iudice loci rei sitæ in iudicio, seu actione reali mixta, seu hypothecaria, & quando Ioannes Baptista mandatū ad hanc causam dedit, post eius mortem, fideicommissarij insulserunt in dicta declinatoria.

108 Nec denique obstabit, si dicatur hanc declinatoriam esse per diuersa decreta reprobamam, nam si animaduertitur nulla fuit formalis determinatio, quæ præiudicare possit, & opponi declinatoriæ, nam decretum iudicis primæ instantiæ, quo non obstante declinatoria à defensore proposita pronunciauit se huius causæ iudicem fuisse, notoriè fuit nullum. Primò, nam declinatoria fuit in Regali iustitiæ Senatu intentata per viam gubernationis, vt pro nulla declararetur dicta commissio, & vt talis retineretur, & sic ad prædictum iudicem dictæ declinatoriæ cognitio non pertinebat, & petitio præsentata hoc ipsum supplicauit, & in his terminis iudex qui cognoscit, non est competens ad pronuntiandum, an sua sit iurisdictio, vt post alios tradit Pontè *decis. 13. num. 9.* Secundò, nam dicta declinatoria vti præiudicialis articulus, debuit & separatè, & ante omnia determinari, vt per Mastril. *decis. 125. num. 6.* & hoc patet, nam à declinatoriæ decreto potest appellari, *gloss. in authentic. habita, c. ne filius pro patre*, communiter ab omnibus recepta, & cum potuerit appellare prout appellauit defensor à dicto decreto terminus probationis currere non poterat in principali.

110 Quia pendente declinatoria fori, nihil potest innouari, Franch. *decis. 294.* Mastril. *decis. 127. num. 2. 3. & 4.* vbi quòd declinatoria fori, operatur idem quòd recusatio, & non censetur reiecta per transitum ad vltiora, *Butt. in cap. super literis, col. 13.* & ibi Imola *col. 6. de rescript.* & cum alijs *Grasis de except. exceptione 18. num. 15.* Rouit. *ad pragmat. 5. de ordine iudiciorum, n. 15. 16. & 17.*

111 Denique, nec etiam fuit dicta declinatoria denegata à Regio decreto, imò potius expressè fuerunt exceptiones Ioannis Baptistæ approbatæ, nam Regis decretum, vt iudices de hac causa cognoscerent, vt D. Fiscalis Regius eam intentauit, significat quòd si solùm agitur de apprehensione bonorum Hispaniæ virtute sententiarum, possint iudices Regalis Consilij cognoscere: ergo cum res iudicata non sit, vt probatum est, nil decisum fuit quoad declinatoriam.

112 Et huius causæ prosecutio fuit ad inquirendum, an ad sit res iudicata super confiscatione bonorum, & an replicationes contra eam factæ essent releuantes, & sic debuit de eis cognosci simul cum principali negotio, ex his quæ tradit Molin. *lib. 4. cap. 9. num. 40.* Surdus

consil. 252. n. 9. 10. & 11. lib. 2. Giurba decis. 21. num. 1. 2. & 3.

113 Et sic reprobata dicta declinatoria in vim dilatoriæ, non manet reprobata in vim peremptoriæ, Anchar. *consil. 372. n. 3.* Canallo *consil. 84. n. 12. lib. 1. Mastril. decis. 148. à n. 33. lib. 2.* quod procedit quàmuis in decretis, quibus decernitur, vt directè respondeatur, aut quod causa proseguatur, non referuetur exceptio ad merita causæ.

114 Adhuc enim censetur reseruata, Anchar. *dict. consil. 372. num. 3.* Probus ad Monach. *incap. 1. de litis contestat. lib. 6. num. 2.* Mastrillo *decis. 148. num. 36.* quod peculiare est in declinatoriæ exceptione, nam si cum alijs proponatur, & causa proseguatur vsque ad conclusionem causæ principalis, adhuc debet super declinatoria pronunari, *ex l. sed etsi suscept. ff. de iudicij, & ibi hoc notat Angel & ceteri Doctores*, quam intelligentiam Senatus decreta habent, in quibus iubetur quòd probatio sit super deductis, & allegatis à partibus, & nou super culpa, vel innocentia Ioannis Baptistæ.

Super re iudicata contra Mariam Magdalenam de Figueroa. 2. de Figueroa.

115 Q Vando in propositis fundamentis aliqua fuisset dubitatio (quod negatur) abique ea remaneret, si attendatur executoria obtenta à Genuæ legato, & Ioanne Baptista contra Mariam Magdalenam de Figueroa Amitam naturalem dicti Stephani Cantanei, qua declaratur à Regio iustitiæ Senatu, in hoc Regno criminaliter contra Ioannem Baptistam procedi non posse, cui rei iudicatæ contrahenitur, nam iudicium est criminale, posito quòd agitur de applicatione bonorum Fisco ratione delicti, quòd Ioanni Baptistæ imputatur, *gloss. in l. 3. ff. de sepulchr. violato, verbo, Centum aureorum, & ibi Bartul. num. 1.* & cum plucibus Farinat. *in praxi, tom. 3. quæst. 100. num. 10. & num. 51.* Franch. *decis. 162. in fine.*

116 Et in terminis, quòd iudicium indignitatis sit criminale, probat Florianus *in l. his consequenter, §. sed an in familia. ff. familiae erciscund. anten. 1. sub verb. Non pertinere*, vbi pro ratione illius textus adducit, quòd iudicium familiæ erciscundæ est ciuile, quòd non habet exceptionem criminis, nam separatorum debet esse separata ratio, Menoch. *de arbitrar. cas. 265. ex n. 7. cum seq.* vbi benè declarat *text. in l. Gaius Seius cum langueseret. ff. ad Sillanian. ex quo Fisco remanet exclusus.*

117 Secundò, ad hoc sufficeret Genuæ sententia, cuius cõlemnatio huic iudicio præiudicat, quàmuis ciuile fuisset (quod negatur) quia sententia lata in iudicio criminali præiudicat in ciuili, *l. Prator edixit, §. 1. de iniur.*

Quod

Quod dubitationem non habet, quando civilis actio publicam vindictam respicit, tunc enim indistinctè sententia lata in iudicio criminali præiudicat in civili, vt ex Cyno distinguit Bart. in l. 2. §. hoc edicto, num. 3. ff. de vi bonorum raptorum, Cyn. in l. 1. C. quando civilis actio, num. 7. vbi glos. fin. ad finem, Bartul. n. 2. Alberic. num. 1. ad medium, & num. 11. Salicet. num. 10. Angelus num. 2. Mascard. conclus. 34. nu. 20. & hanc esse communem omnium decisionem dicit Ponte cons. 49. nu. 1. Farinat. quest. 4. num. 48. ad finem, & post eos Camil. de Medices cons. 150. num. 49. & 50. Guacin. de defens. reorum defension. 35. cap. 25. num. 5. & 6. pag. mihi 174.

118 Et dubitari non potest, quòd quando causa civilis fuisset, petere à Ioanne Baptista bona in quibus ob mortem Stephani successit, est ob vindictam publicam, & Fiscus non profecquitur actionem, quæ propriè patrimonialis sit, siquidem nullum damnum passus est, nec agit de illius emendatione, non enim datur, quasi aliquid absit de patrimonio filci, gloss. in l. pro herede, §. fin. verbo, Continet de acquir. hæredit. & sic dicitur agere ad vindictam, vt declarat Bart. in l. Prætor edixit, §. si dicatur sub nu. 1. ff. de iniurijs, & pluribus relatis Farinat. dict. quest. 100. vnde sententia Genuens. omnino obstat Fisco, etiam si lata fuisset quia non probatum, vt tenent prædicti DD. & Roman. cons. 223. num. 3. quem allegat Alexand. ad Bartul. in l. 2. §. ex hoc edicto, ff. de vi bonorum raptorum liter. B. in fine, & probatur in l. Diui fratres ff. de pænis, Farinat. quest. 4. num. 27. in fine, versic. E conuerso autem, vbi in id citat Natam, & Bertazol.

119 Tertio, quia quando concederetur bonorum petitionem propter indignitatem foisse iudicium civile, adhuc est certum, quòd vt petantur ab Hispaniæ Fisco necessum erat iudicium, & causam criminalem præcedere super homicidio in quo fundatur indignitas, eorundem iudice competenti, vt probat l. 1. vbi causæ Fiscales, & ibi Iacob. Butrigar. in summario, Salicet. num. 1. & 2. Paul. num. 3. Bald. in l. 1. C. si quis aliquem testari prohibuerit num. 9. ibi: Quæro, qualiter practicabitur hæc materia? Respondeo. Primo accusabit iste agens punietur criminaliter, & ista sententia habebit effectum publicandorum bonorum, & confiscationis, vt à modo possit conueniri à Fisco petitione hereditatis, vt in l. in cognitione, ff. ad Sillanianum, ita intellige hanc legem, idem tradit Salicet. ibi nu. 5. Bart. in l. 1. C. de his quibus vt indignis nu. 5. ibi: Erit ergo practica hoc modo quia cum heredes neglexerint accusare occisores, alius eos accusabit coram Præside Prouinciæ, quibus occisori- bus condemnatis de homicidio, ista sententia lata contra homicidas, habebit effectum confiscandorum bonorum contra heredes negligentes, intra quinquennium, vel perpetuo, vt in d. l. in cogni-

uone, ff. ad Sillanian. quo facto debet agi petitione hereditatis contra heredes, in qua habebitur ratio fructuum.

120 Eadem opinio fuit, glos. in d. l. 1. C. de his quibus vt indignis verb. Inultam, & ibi Iacob. Butrigar. optimè Angel. num. 2. vers. Modo quæro.

121 Eiusdem sententiæ est, Bart. in l. in cognitione, ff. ad Sillanian. num. 3. ibi: Quandoque tractatur de auferendis bonis hæredi propter inultam mortem defuncti, & tunc hæc erit practica, quia primo debent accusari occisores si viuunt, & sententia lata contra eos intra quinquennium, habet effectum confiscandorum bonorum contra heredes, sed cõtra heredes agitur homicidis condemnatis, per petitionem hereditatis, idem Bart. in l. virum 3. ff. si quis aliquem testari prohibuerit num. 5. ibi: Quæro, quomodo practicabitur ista materia? Respondeo. Primo accusabitur ille cogens, & punietur criminaliter, & illa sententia habebit contra eum effectum confiscationis bonorum, vt à modo conueniatur pro hereditate, petit. hæred. i. arg. l. in cognitione supra titul. 1.

122 Hoc idem tradit gl. in l. 1. ff. de iure fisci, verb. Recessum, & nouissimè Scaccia de re iudicata, gl. 14. q. 19. nu. 26. pag. 538. vbi quòd iudicium criminale ob vim cõmissam in prohibitione testandi facta testatori, est præiudiciale petitioni hereditatis, & ideo prius de crimine cognosci debet.

123 Et in omni materia est regulare, quòd non potest civiliter procedi contra criminolum, cui imputatur tale delictum, omnia accusatione criminali, l. Prætor edixit, §. 1. de iniurijs, vbi notat Bart. n. 1. vers. Sed quæstio est, & ibi Alex. in addit. Alberic. ibi, n. 2. vers. Vel die non debere, Angel. sub nu. 1. & n. 6. in fin. & in l. quod Senatui num. 3. de iniurijs, Farinat. part. 3. quest. 105. num. 29.

124 Ex quibus inuitabile contra Fiscum argumentum fieri potest, quòd eligat sic civiliter, vel criminaliter hæc causa introducta est, si criminaliter ob vindictam confiscationem bonorum petendo, est executoria, vt Ioannes Baptista Hispaniæ criminaliter non possit conueniri. Si civiliter etiam ei obstat ordinis exceptio, prius enim debet cognosci de crimine, quã intentari petitio hereditatis cõtra indignum, & hæc criminalis causa non præcessit, nam Genuæ lis quæ in tribunali competenti fuit agitata condemnatoria non est super homicidio, sed potius absolutoria, vt supra, & ideo in Hispania notum criminale iudicium intentari non potuit, nam resistit illi contra Magdalenã de Figueroa res iudicata.

125 Nec contra supradicta obstat si, primo dicatur, quòd quando actio criminalis cõtra indignum intentari non posset, potest contra eum iudicium petitionis hereditatis, condemnatione criminali non præcedente, in-

tentari, ex Alexandro *confil.* 172. *volum.* 5. Bessio *in praxi titulo de his qui prohibent aliquem testari, num.* 3.

126 Nam Alexander loquitur contra textus, & communem Doctorum opinionem, & eodem modo Bessius qui ad finem dict. n. 3. allegat Corneum *conf.* 209. *col.* 4. & *colum. fin. volum.* 2. qui cum Bartulo dicit. *Primo necessarium esse criminis cognitionem, quàm confiscationis, aut hereditatis petitionis, & sic opinio Alexandri non obstat, & nominatim hæc omnia explicat Peregrinus de iure fisci lib.* 2. *tit.* 6. *nu.* 40. ubi ponit practicam Doctorum, & *nu.* 41. punctualiter tradit, quod in casu homicidij, non potest Fiscus ciuilitate procedere pro confiscatione bonorum, nisi iudicium criminale præcedat, & in fine dicit, quod Alexand. consilium procedit in causa indigni cogentis testatorem testari, non in alia specie indignitatis.

127 Nec denique obstat, dicere sententias Senatus insinuare, quod de hac causa possit ciuilitate agi, per locum ab speciali, & per argumentum à contrario sensu, nam respondetur. *Primo, hanc causam esse criminalem, ut supra. Secundo sententiam stricti iuris esse, & sic quidquid in ea omittitur ceteri omissum, gloss in l. 1. C. si aduersus rem iudicatam, & cum pluribus Salgado de protectione Regia part. 4. capit. 8. numer. 54. pagin. 360. legendus ex numer. 47.*

128 *Necessaria non erat huius articuli disceptatio, præsupposito defectu iurisdictionis Regij Consilij.*

129 *Declaratur doctrina Bart. in l. cunctos populos, C. de summa Trinitate, & Fide Catholica, num.* 50. & 51.

130 *Bona quæ indignus habet in alio territorio, adquiruntur propter indignitatem Fisco territorij domicilij.*

131 *Roman singulari 476 declaratur.*

132 *Balthasar Catanus originarius, & domiciliarius Genuensis fuit.*

Domicilium non acquiritur à Genuensibus in curia Hispanie habitantibus, quia ibi causa negotiationis, & in transitu sunt.

133 *Filius domicilium, & originem patris retinet.*

134 *Reo sufficit vincere ex non iure actoris.*

135 *Aliqua ex Regijs iuribus sequestratis habent clausulam, quod non possint confiscari ex quocumque crimine, præter excepta, quæ debet obseruari.*

136 *Annui redditus, qui in Sicilia frequentantur, habent similem clausulam.*

137 *Graua men contractus, est pars pretij.*

138 *In reductione annuorum, & Regalium iurium facta per pragmat. ann. 1621. Rex iuribus voluit recompensari.*

139 *Fiscus opponit confiscationem non esse, quæ fit ex causa indignitatis.*

140 *Ad e commisi delicti homicidij, usque ad principium litis, 21. anni transierunt.*

141 *Pœna indigni, per quinquenium præscribitur.*

142 *Qualibet confiscatio contra Fiscum præscribitur lapsu quinquenij.*

143 *Scientia Fisci non requiritur, ut currat præscriptio.*

144 *Nec ei datur restitutio contra prescriptionem.*

145 *Reo prodest præscriptio ea non opposita.*

146 *L in cognitione ad Sillanian intellectus.*

147 *Fiscus opponit contra prescriptionem Bart. doctrinam in conf. 119 n. 4. vol. 1.*

148 *Præscriptio contra Fiscum procedit, etiam data mala fide rei.*

149 *Declaratur Bart. dict. conf. 119,*

150 *Propositur per Fiscum doctrina Gnazini, & Carpani.*

151 *Pœna indigni non incurritur ipso iure, nisi per sententiam.*

152 *Fiscus opponit prescriptionem contra Fiscum habere locum in delictis leuibus, non in grauibus.*

153 *Theaur. decis. 208. n. 2. & 3. declaratur.*

154 *Fiscus in hac oppositione sibi contrarius videtur.*

155 *Farinac q. 10. n. 23. & 24. explicatur.*

156 *Per lapsum 20. annorum omnia crimina extinguuntur.*

157 *Per mortem rei, omnia crimina extinguuntur.*

158 *Fiscus in processu super indignitate, debet indignitatis causam probare.*

159 *Fiscus Hispania non potest iuari ex sententia Lucensi, cum in ea bona fisco Lucensi applicata sunt.*

160 *Cui non nocet sententia, nec acta, nec probationes nocent.*

161 *Probatio parte non citata facta, non solum non nocet reo, sed nec etiam actori eam facienti, & num. 162.*

163 *Referuntur dicta testium à Republica Lucensi examinatorum.*

164 *Testis de auditu, nihil probat.*

165 *Allocutio ad aures non probat tractatum de commisso delicto.*

Farinac confil. 219 num. 4 & 5. lib. 3. ponderatur.

166 *Alijs duobus testibus Lucensis probationis responderetur, & num. 167.*

168 *Testis in aliquo falsus, in totum reprobat.*

169 *Stephani Catanei homicidium, non potest dici difficilis probationis.*

170 *Ut delictum sit difficilis probationis, requiritur, quod nec actu, nec habitu alij testes, quam inhabiles interuenerint, nec potuerint interuenire à communiter accidentibus.*

171 *Fuga Ioan. Baptista probata non fuit.*

- 172 Fuga indicium operatur, quando fit ante formatum processum.
- 173 Spontanea comparitio purgat indicium fugae.
- 174 Fama in criminalibus, ut pro indicio sufficit, quae requirantur, usque ad num. 176.
- 177 Quamuis notorium sit, Stephanum fuisse occisum, non autem à Ioanne Baptista.
- 178 Farinae, & Cala plura ad famae probationem requisita cumulant.
- 179 In causa ardua plenissime, & concludentes probationes requiruntur.
- 180 Et ex pluribus indicijs, non potest quis in poena ordinaria condemnari.
- Quodlibet indicium de per se debet plene probari.
- 181 Quando poena ordinaria non potest imponi, nec etiam confiscatio bonorum.
- 182 Minor mitius debet puniri.
- 183 Diversa sunt, esse quem indignum, vel incapax, nam indignus bona acquirit, à quibus ea auferit Fiscus propter delictum, incapax vero ipso iure non succedit, & ita Fiscus nihil inuenit auferendum, & num. 184.
- 185 Ripa & alij DD. pro hac opinione referuntur.
- 186 Substitutus interficiens institutum, incapax est, non indignus.
- 187 Pro hac conclusione plures sunt DD.
- 188 Pro eadem conclusione alij, etiam DD. citantur.
- 189 Incapax efficitur quis per atrocissimum homicidium.
- 190 Coheres vel coniunctus excludit Fiscum.
- 191 Filiorum appellatione, nepotes & descendentes continentur.
- 192 Filij non obstat delictum patris in substitutionibus.
- 193 Fiscus opponit, data incapacitate Ioan. Baptistae, Fiscum, succedere.
- 194 Molina lib. 1. cap. 9. num. 28. & 26. & lib. 3. cap. 2. num. 31. & 32. num. 195. explicatur.

SECUNDVS ARTICVLVS.

128 **A**rticulus iste necessarius non erat, nam ex dictis in primo excluditur Tribunalium Hispaniae iurisdicchio, & ius quod Rex intendere potest ex Genua, & Luca sententij: sed ex abundanti probabitur Ioan. Baptistae Cataneum indigni poenam non incurrisse, nec ei bona confiscari debere, in quibus successit per mortem Stephani Cataneo, virtuti testamenti Balthazaris Cataneo, qui dicti Stephani erat pater.

PRIMUM FVNDAMENTVM.

Quod Hispania Fiscus hanc confiscationem facere non potest, nec ius ad eam habet.

129 **H**uius confiscationis praetensionem fundat D. Fiscalis in Bartoli doctri-

na in l. cunctos populos, C. de summo Trinitate, & Fide Catholica num. 30. & 51. de qua supra, & quando certa fuisset, in indigni poena non procedit, nam iuxta quandam opinionem Fisco sui territorij acquiritur, ut notat Bald. & Paul. in l. si quis Presbyterum. 3. C. de Episcop. & Clericis, Peregrin. de iure fisci lib. 2. titul. 2. num. 20. Guacin. de confiscatione bonorum, conclus. 13. in 6. ampliatione num. 42. pag. 29. Farinae. in fragmentis criminalibus part. 1. titul. F. versio Fiscus, num. 4. pagin. 177. post tractat. de furtis, qui loquuntur quando Clericus est indignus, ut bona applicentur Fisco Ecclesiastico, & non saeculari, indigni persona attenda, & non loco ubi sunt bona sita, idem procedit quando competentia est inter duas ciuitates diuersarum Prouinciarum in quibus sunt indigni bona, tunc enim bona adquiruntur ciuitati in qua indignus habet domicilium, etiam existentia in alio territorio, ut in puncto tradit Peregrin. de iure fisci lib. 2. tit. 2. num. 2. Alfaro in tract. de officio Fiscalis, decis. 20. num. 290. & 291. legendus ex n. 282. iunctis his quae tradit glos. 34. nu. 180. ad medium, & n. 181.

131 Sed secundum aliam opinionem quando fit confiscatio propter indignitatem, attenditur ad testatoris personam, & Fisco domicilij bona applicantur, iuxta tradita per Romanum singulari 579. incipit heres indignus Carpan. ad nouas constit. Mediolan. tit. de iurib. fisci, cap. omnium num. 467. pag. mihi 134.

132 Et quamuis haec opinio, nec certa, nec vera sit, quia cum non delinquat testator, nec fieri indignus potest, nec bona fisco sui domicilij applicari, ut ita eam nominatim reprobat Alfari dist. glos. 20. num. 29. quando certa fuisset, ex ea aliquid D. Fiscus procurator intendere non poterat, nam Balthazar Cataneo naturalis & originarius Genuae sui domicilij, & ita suum domicilium illic constituit, & Hispaniae assistentia fuit ob negotiationis causam, & semper cum animo ad domicilium redeundi, ut in testamento asserit, & est à fideicommissarijs probatum, & sic residentia quando per longum tempus fuisset, domicilium in Hispania constituere non potuit, l. eius, §. Celsus, ff. ad municipalem, Menoch. de arbitrar. casu 86. num. 2. Gratianus tom. 3. cap. 569. num. 6. ubi quod ad acquirendum domicilium requiritur animus sibi perpetuo manendi, & sic quando aliquis residet causa alicuius temporalis exercitij numquam constituitur domicilium, Menoch. dist. casu 86. num. 72. Barbosa in l. heres absens, §. fin. de iudicij, num. 103. & 105. & in residentia ratione alicuius officij, idem Barbosa in d. §. fin. num. 95. & sequent. & num. 101. & in residentibus in Curia, Sesse decis. 9. num. 6. part. 1. & in mercatore Genuensi in hac curia residentia ratione negotiationis, quod non constituat domicilium, Barbosa in d. l. heres absens, §. fin. de iudicij, num. 106. & 107. Roland. consil. 79.

num. 51 lib. 3. Gratianus lib. 3. cap. 569. num. 2. & 7. & per tot. Rota coram Durand. decis. 31. per tot. precipue num. 11. part. 1. Ferentili ad Burat. decis. 311. num. 7. & 8. qui loquitur in mercatore in vrbe residente ratione negotiationis quaestuarie, quod ex illa domicilium ibi non contraxerit.

133 Ex abundanti addimus, quod ipse Stephanus Cataneus defunctus, quamuis Hispanie natus, erat à Genua oriundus, quia patris sequebatur originem, l. filius, C. de municipi. & origin. lib. 10. quod in Hispania procedit etiã in filijs naturalibus, qui patris conditionem sequuntur, l. 2. tit. 24. part. 4. precipue nam iussu patris translatus fuit in Genuam, vbi domicilium habuit vsque ad mortem, & domicilium praeualet origini, glossa in Clement. 1. verbo, Subditos de foro. cõper. Decius cons. 352. num. 2.

134 Iuxta quod, Hispaniæ Fiscus nullum ad hæc confiscationem ius potest habere, quia nec testator, nec indignus in Hispania fori fortitici sunt, & sufficit reo vincere ex nõ iure actoris, l. loci corpus, §. competit. ff. si seruitus vendiderit, & non est disputandum de iure possessoris, quando de iure actoris non constat, l. fin. C. de rei vindic. Bald. in l. planè ff. de petit. heredit. vbi dicit, quod ad exceptionem fundandã, attenditur potius defectus agentis, quam iustitia opponentis, l. militis codicillis, §. Veranus ff. de testam. militis, Farin. decis. 652. num. 2. post medium, part. 2. in recentioribus, vbi quod possessor non tenetur iustificare proprium domicilium.

SECUNDVM FVNDAMENTVM.

Ob qualitatẽ aliquorum Regalium iurium, de quorum confiscatione agitur.

135 **P**ER calculorum certificationem ab hac parte productam, constat plurima Regalia iura sequestrata habere conditionem, quod non alienentur, nec confiscentur per quodlibet delictum à possessore commissum tribus exceptis, & cum ex his non sit delictum quod Ioanni Baptistæ imputatur, locum confiscatio habere non potest, nec etiam dubitari, Principem posse hoc priuilegium concedere, quia solum de suo agitur præiudicio, & ideo debet obseruari, vt tradit Farinat. cons. 202. volum. 3. per totum, Guacin. in tractat. de confiscatione bonorum, concl. 73. ampliat. 25. num. 5. vsque ad fin. pag. 46. qui loquuntur de locis Mõntium, quæ ex priuilegijs Summorum Pontificum non possunt confiscari; quod hæc priuilegia debent obseruari, & quod præsumantur esse in viridi obseruantia.

136 Et census Sicilia constituti iuxta formam Ballæ Nicolai, habent simile priuilegium, quod amitti non possint per delictum, quod

seruari debet, vt resoluunt Petrus Gregor. in tractat. de censibus, quest. 6. ex num. 66 pagina 152 Nicolaus Intrigliol. in simili tractatu, q. 53. num. 1. fol. 245. & huius casus exemplum Hispaniæ proponi potest, in priuilegio à D. Rege concessõ contractentibus nationis Lusitanæ, vt effectus in prædictis contractibus positui confiscari non possint, etiam propter delictum hæresis.

137 Et in Regalibus prouenientibus à medio generali, est alia præcisã ratio, quod cum Rex soluere debuisset in pecunia de presenti, soluit negotiatoribus in Regalibus iuribus, & alijs effectibus æstimatis ad integrum valorem, qui viginti quinque pro centum minus valebant, itaque hoc priuilegium fuit pretij pars, ad notata in l. fundi partem, de contrah. emptione, & per cõsequens, illud ex causa onerosa habent, quod reuocari non potest, quia Princeps ligatur suo contractu iuxta vulgaria, & in inaiuiduo, ita ponderat Guacin. de confiscat. bonorum conclus. 13. dit. ampliat. 25. num. 8. pagina 46.

138 Et in iuribus Regalibus, quæ ad rationem quatuordecim constituta erant, & ad rationem viginti per pragmaticam anni 621. reducta, remanserunt cum eadem conditione, quod non possent confiscari, idem procedit, nam Rex æqualem eis facere voluit recompensationem ob damnum acceptum per diminutionem tertie partis reddituum, vt asseritur in dicta certificatione.

139 Nec obstat, quod contra hoc opponitur à D. Fiscali, scilicet, quod iste non est confiscationis casus, sed quod propter indignitatem Ioan. Baptista Cataneo factus fuit hæreditatis incapax, & fiscus in ea successit, nam hoc in pœnã delicti procedit, vt supra, taliter quod eo deficiente confiscatio esse nõ potest, & alienationis prohibitio quæ operatur, vt bona confiscari non possint, procedit in indigni pœna, vt in terminis probat Ruin. consil. 129. libr. 2. Roland. cons. 56. lib. 1. Thusch. tom. 6. litera F. conclus. 90. num. 15. itaque iuxta hoc fundamentum, partium iustitia planissima est in quantum ad Regalia iura prædictam clausulam habentia, & confiscationis prohibitionem, & Ioan. Baptistæ fideicommissarij hanc exceptionem allegarunt contra sententiam iudicis.

TERTIVM FVNDAMENTVM.

Ob præscriptionem.

140 **V**T constat ex processu Republicæ Lucæ à D. Fiscali in hac causa producto, homicidium Stephani Catanei fuit perpetratum mense Augusti 1597. quod probatum, & articulatum est à Ioanne Baptista, & iudex primæ instantiæ virtute sua commissiohis in hac causa processit anno 618. itaque ex nõ

ad aliud tempus transacti fuerunt 21. anni, per quod tempus possedit Ioannes Baptista hoc patrimonium, quin aliquis illum perturbasset, vt est probatum.

141 Et computato tempore in quo hæc Senatus iurisdictione fuit qualificata, transacti fuerunt 26. anni, & ius auferendi bona ad hæredem, tanquam ab indigno, per quinquenium præscribitur, l. in cognitione vbi Angel. ff. ad Silianian. Peregrin. de iure fisci lib. 6. tit. 8. num. 37. vbi dicit illum textum procedere in his terminis.

142 Et regulariter ius publicationis bonorum ex quacumque causa præscribitur contra fiscum spatio quinquenij, glossa & Doctores in l. Manicheos, C. de hereticis per textum in l. si quis, C. de Apostatis, vbi glossa, & Bart. gloss. & Doctores in l. 2. C. de vectigalibus, & commiss. capit. cum a nobis, vbi Felinus num. 11. de præscript. late Farinat. in praxi tom. 1. quæst. 25. n. 163. versic. Si vero sumus extra crimen hæresis, quod etiam late explicat nouissimè Angelus, Stephanus Garonus ad constitur. Mediolan. tit. de iure fisci, art. 44. num. 5. & 6. pag. 159. Marta nouissimè consil. 171. n. 25. & 26. pag. 270.

143 Et vt currat præscriptio, scientia fisci necessaria non est, vt pluribus relatis tradit Farinat. quæst. 10. num. 12. & 13. Torniola consil. 84. num. 49. Bucaron. in tractatu de differentijs, differentia 174. num. 4. pag. 339. Barbof. in l. sicut, C. de præscript. 30. vel 40. annorum num. 218. & 219.

144 Et contra lapsum temporis præscriptionis, non conceditur fisco in integrum restitutio, vt in specie probat Sforcia de restitut. 1. part. quæst. 83. num. 85. & part. 2. quæst. 89. n. 24. Guacin. de confiscatione conclus. 19. num. 13. Farinat. quæst. 25. num. 165. cum sequent. Gregor. in l. 5. tit. 7. part. 7. gloss. 2. Bucaron. dict. differentia 174.

145 Et reus, qui aduersus delictum præscriptionem habet, quando notoria est, debet absolui, quamuis ab eo non opponatur, Bald. in l. non dubium, ad finem, C. de legibus, & eam opponendo est nulla condemnatoria sententia, vt per Bucaron. different. 175. num. 2. imò Thesaur. decis. 268. num. 4. dicit, quod extante præscriptione, etiam parte non opponente, acta & processus sunt nulla.

146 Nec contra hoc obstabit primò, si dicatur, quod præscriptio, l. in cognitione procedit in fauorem illius, qui indignus est, quia defuncti mortem non vindicauit, & non in occidētis fauorem, vt Ioannes Baptista fuit, quia hæc limitatio diuinatoria est respectu generalis Doctorum determinationis, quod indigni poena quinquenio præscribatur, Marfil. singul. 307. Pedrocha consil. 18. num. 36. & 37. qui loquitur de indignitate ex non vltima nec defuncti, & magis in terminis consil. 40. num. 189. & num. 256. 257. vbi loquitur de indignitate

ob homicidium commissum contra defunctum, quod huic crimini, & confiscationi præscribatur per quinquenium, & dict. num. 189. versic. Quinimo addit ex Cephal. consil. 241. num. 60. volum. 2. quod vbi bona sunt fisco delata, & non incorporata, præscribitur quadriennio contra fiscum, si denuntiatio delicti præcesserit, & fuit negligens in accusando, Peregrin. consil. 148. volum. 5. & consil. 67. num. 3. & per tot. volum. 6. vbi latissime probat præscriptionem quinquenij procedere in indigno occidente defunctum Paschalis de patria potestate part. 4. cap. 8. num. 21. vbi punctualiter refert & sequitur, consil. Peregrin. 148. lib. 5.

147 Nec secundo obstabit dicere, quod hæc præscriptio qua Ioannes Baptista Cataneo iuuatur, non procedit cum mala fide habuerit, & scientiam delicti, ex Bartol. consil. 119. num. 4. volum. 1.

148 Nam oppositio ridicula est, & contra omnes materiæ textus, nam qui delinquit semper delicti conscius est, & nihilominus ei prodest præscriptio, & ita in terminis tradit Couarru. in 4. 2. part. cap. 6. §. 8. num. 16. Peregrin. de iure fisci lib. 6. tit. 8. nu. 35. Garonus ad constitur. Mediolan. titulo de iuribus, & privilegijs fisci, art. 44. num. 7. versic. In hisce autem bonis, & num. 8. resoluentes quod præscriptio contra fiscum in bonis non incorporatis, procedit etiam data mala fide.

149 Et Bart. in dict. consil. 119. non loquitur de confiscatione, sed de hæreditate que ob incapacitatem hæredis alteri consanguineo defertur, & incapax de tali præscriptione agit, tunc enim nil mirum, quod requiratur bona fides, nam agitur de auferendo bona domino ad quem pertinent: at vero cum agitur de confiscatione, planissimum est regulam præscriptionis procedere.

150 Nec tertio obstabit opponere, quod quando confiscationis poena ipso iure incurritur, tunc nulla procedit præscriptio ex Guacin. de confiscatione conclus. 14. num. 40. Carpan. ad nouas constitur. Mediolan. in dict. capit. omnium num. 631.

151 Nam, quando hæc limitatio sit certa (quod negatur) huic calui adaptari non potest, nam indigni poena non incurritur ipso iure, sed per sententiam, glossa in l. his consequenter, §. 1. familie eriscunde, & supra late dictum est. Imò quando ipso iure incurreretur, cum requiratur declaratoria, ad hoc vt fisco bona possit occupare, vt supra dictum est, adhuc procedit præscriptio, vt post Peregrin. tradit Guacin. de confiscatione conclus. 19. num. 14. pag. 238.

152 Nec quarto obstabit si dicatur, præscriptionem de qua in dictis iuribus, procedere in delictis leuibus, & non in atrocibus, vt in homicidio deliberato, aut per assessinum commisso, ex Thesaur. decis. 108. num. 2. & 3. nam con-

contrarium est certius, quod quodlibet delictum, etiam atrocissimum, præscribatur dicto tempore, ut in puncto resoluit Barbosa *in l. sicut, C. de præscript. 30. vel 40. annorum n. 225. 226.* dicens hanc opinionem esse verioram, & reprobat Authores contrarium dicentes.

153 Et Thesaur. *dict. decis. 208. num. 2. & 3.* contrarium non resoluit, sed potius opinionem præscriptionis nostri casus sequitur, & dictis numeris limitationi Marlij, & Carterij respondens, dicit, quod procedere poterat in delictis atrocibus, sed non sequitur hanc opinionem, nec eam fundat, imò contrarium resoluit ibi, *num. 4.* ad finem, ubi cum Boerio *decis. 56.* dicit hanc præscriptionem procedere, etiam favore incendiatorum.

154 Quibus addimus, quod in hac oppositione sibi ipsi D. Fiscalis contrariatur in quantum ad rem iudicatum, quam Ioannes Baptista adducit, ut Senatus nullam in hac causa iurisdictionem habeat, nam eam excludere intendit, dicens, quod hæc causa criminalis non est, sed civilis, nam solum agitur de applicatione bonorum fisco, quod si sic habetur, quomodo dici potest hoc delictum esse atrox, & in illo non esse, nec posse currere præscriptionem?

155 Denique non obstabit si dicatur, hanc præscriptionem procedere in quantum ad punitionem delicti, sed non respectu bonorum, ex Farinat. *quest. 10. num. 23. & 24.* nam Farinatus hunc punctum non attingit, nec conclusio illi potest adaptari, nam fisco nulla fuerunt bona ablata, de quorum recuperatione agat, sed solum agitur de eo excludendo à confiscatione quam intendit, quibus in terminis procedit præscriptio in qua fundatur Ioannes Baptista Cataneco.

156 Et non solum quinquenalis est (que sufficiebat) sed viginti, & sex annorum, in quo casu sumus in facilioribus terminis, per *legem querela, C. ad legem Corneliam de falsis*, quæ per spacium viginti annorum admittit præscriptionem quorumcumque delictorum, quod procedit non solum accusatoris respectu, sed etiam fisci, quod ad illius instantiam, hoc tempore elapso, procedi non possit, ut per Barbosa *in l. sicut, C. de præscript. 30. vel 40. annorum num. 221.* & etiam procedit quamvis à principio non constet de delinquente, & postea appareat, & euidenter de illo constet, etiã per confessionem ipsius, ut per Barbosa, ubi proximè *num. 222. cum sequent.*

157 Vlteriùs, cum hac præscriptione alia exclusiua iuris fisci concurrat, nam Ioannes Baptista Cataneco obiit anno 619 Lusitaniæ, ut probatum est, ex quo sicut expirauit poena cuiuslibet delicti commissi, ita etiam confiscatio bonorum, iuxta iura vulgaria, & in terminis probat Curtius Senior *conf. 59. num. 6.* qui loquitur in difficiliore casu, quando lex vel

statutum irrogat poenã ipso iure, quod si reus decedat ante declarationem, & sententiam, cessat confiscatio bonorum, sequitur Plotus *consil. 30. num. 32. & consil. 50. num. 7.* melius Boilius *in praxi, titulo de accusat. num. 34.* & articulo discusso in Senatu Mediolanensi hoc idem decretum fuit in terminis constitutionum illius Status, quæ confiscant bona ipso iure, tradit Clarus *in praxi, §. fin. quest. 51. num. 14. circa finem*, & post eos Garonus *ad constitut. Mediolan. lib. 4. titulo de privileg. fisci art. 36. num. 19. pag. 120.*

QUARTVM FVNDAMENTVM.

Vbi probatur non esse indignitatis causam verificatam.

158 **V**T tanquam indignus Ioannes Baptista Cataneco condemnatur, & ab eo bona auferantur, necessum est, quod criminalis sententia præcedat, in qua ut talis damnetur, & quando admittatur D. Fiscalis præsentio, quod ad solam bonorum confiscationem possit procedi, nulla condemnatione criminali præcedente (quod negatur) dubitari non potest, quod cum sit fundamentum intentionis D. Fiscalis hominem idium Ioannis Baptistæ Cataneco, ei onus probandi incumbit, iuxta iura vulgaria, & in terminis, ita tradit Bald. *in l. 1. C. de hæredib. instituend. num. 50. & post eum, & Ruin. Mantie. de coniectur. vltimar. voluntatum lib. 12. tit. 6. num. 23. pag. 596. Argel. de adquirend. possess. quest. 6. art. 12. num. 342. & 343.* & cum in contrarium recognoscatur, quod ei incumbit indignitatis probatio, aliqua ad dicti homicidij probationem ponderat, quæ nec separata, nec simul iuncta concludunt. Primò Genuæ sententia ponderatur, quæ non solum non est contra dictum Ioannem Baptistam, sed expressè concludit tale homicidium non commisisse, nec in illo interuenisse. Secundo, Lucæ sententia ponderatur, quæ dicto Ioanni Baptistæ non præiudicat, nã de ea in forma probanti non constat, & etiam nullum afferre potest præiudicium ob nullitates, & defectus quos habet, ut supra.

Nec prædicta sententia potest iuari Hispaniæ Fiscus, quando dictas nullitates non habuisset, nam membrum vltimum distinctionis Bartoli *in l. 1. C. de Summa Trinitate, & Fide Catholica num. 51.* certum non est, & communis opinio in contrarium procedit.

159 Et quando Bartoli doctrina certa fuisset, confiscatio quæ in dicta sententia fit, est specificè ad fauorem fisci Lucensis, & sic ampliari non potest ad bona sita extra territorium confiscantis, nec ut Fiscus Hispaniæ possit illius virtute rem aliquam petere. Tertio ponderatur pro principali fundamento fisci probatio, quæ est inserta in Lucæ sententia, quæ sufficiens non est, ut Ioanni Baptistæ præiudicet.

160 Primò, nam cum ei Lucæ sententia nullam afferat præiudicium, ut supra, nec etiã acta, & probationes potuerunt præiudicare, *cap. inter dilectos, versic. Nec attestaciones, de fide instrument. Molina lib. 4. cap. 8. num. 5. Doctor Cathillo tom 6. cap. 157. num. 22.*

161 Secundo, nam præcipua nullitas quam habet Lucæ processus, est, quòd quando fuit causa fulminata erat Ioannes Baptista minor, & persona illius, ut requirebatur, citata non fuit, nec per edicta, & generalia proclamata, ut supra.

162 Et probatio facta parte non citata, in tantum est nulla, iuxta *cap. 2. de testibus*, quòd non solum non præiudicat reo non citato, sed nec actori qui eam facit, Vitalinus in *Clement. 2. de testibus num. 3. Farinatus de testibus quest. 72. in principio.*

163 Tertio, nam ex dicta probatione cõuincitur, quòd nullus testis concludit de visu homicidij, nec de indicijs, aut illius vrgentibus coniecturis, nam Hieronymus Piola postquam narrauit, quòd prædictus Ioannes Baptista Stephanus, & alij fuerunt in Luco de vio Regio deponit ex eorum iussu ante eos properasse, & cum accessisset ad Turrim, quæ erat Ducis Florentiæ stetit, & cum videret quadrigam detineri reddisse animo ei occurrendi, & videndi, qua ex causa detinerentur, & cum accessisset, mortuum inuenit Stephanum Caraneo, & in quantum ad occisorem, ducit de auditu à quodam auriga famulo, quòd qui eum occidit fuit quidam, qui ferebat Galerum aluum.

164 Ex dicto huius testis nulla resultat probatio, quia testis de auditu nihil probat, *capit. licet ex quodam 2. de testibus, Farinat. quest. 69. num. 1. nec etiam, in quantum credit Ioannem Baptistam mortis esse certorem, fidem facit, quia testis de credulitate deponens non debet admitti, Farinat. quest. 68. num. 62.*

165 Nec interest quòd asserit, scilicet se vidisse Ioannem Baptistam fecisse instantiam, ut Stephanus ad Florentiam pergeret, & similiter vidisse illum pluries secretè loquutum cū Vespasiano, & Ioanne Baptista Romanola, nã quando certa colloquutio secreta fuisset, de alijs potuerunt loqui, & non de prædicto homicidio, quòd ita debet præsumi, *l. merito, ff. pro socio Craveta consil. 131. num. 18. vbi plura exempla affert ad excludendam præiudicationem delicti, & ad hoc ut associatio ad committendum delictum sit punibilis debet præcedere tractatus de homicidio committendo, ut probat Guacin. de defens. verbor. defens. 33. cap. 10. num. 14. pag. 1053. vbi addit quòd tractatus debet probari per allegantem, ex Burlato, Deciano, Plaça, Maceraten. sibi allegatis, & inferius addit, quòd testes non probant auxilium si dicerent credere, vel iudicare, quòd nisi auxilium præstitum fuisset homicidium, non*

committeretur, & postea dixit ex Grato *conf. 73. num. 4. & 5. cum sequent.* quòd auxilium non probatur si testes diceret vidisse aliquem cum delincente in aliquo loco, vel transire in simul per aliquem locum Farinat. *conf. 219. num. 4. & 5. lib. 3. vbi quòd alloquutio ad aures, tunc probat præiudicationem mandati, quando fuit proxima delicto commisso, & est inimicitia inter mandantem & occisum, que est vera decisio, ut dictum testis excludatur, dū dicit vidisse simul Ioannem Baptistam Caraneo, cum Romanola, & Vespasiano Testa ante commissum delictum, nam potuit contingere, quòd quãdo fuit delictum perpetratum, absens fuisset prædictus Ioannes Baptista.*

166 Antonius Malora, alio nomine Dagea, nullam mortis rationem refert, nec interuenisse Ioannem Baptistam Caraneo, sed illum iussu Vespasiani Testa, Epistolas tulisse ad Adatum Centurionem, qui cum Genuæ non fuisset, eas suo Economo tradidit ignarus illius, quòd epistolæ continebant.

167 Petinela de Malora num. 32. idem refert, quòd cum Epistolas fere, non possit ad Genuæ eas teli præcedenti tradidit, hi sunt testes interti in testimonio adorum Lucæ, ex quibus nulla culpa cõtra prædictum inferitur, & quando asserent Ioannem Baptistam, & ceteros illum occidisse, nominatim id illum exprimendo, quatenus in morte reperirentur, nec in ordinaria pœna damnari possunt, ut tradit Guacin. *d. defensione 33. cap. 10. n. 5.*

Cum supradictis concurrit testium discordantia, nam omnes dicunt Stephani homicidium fuisse mente Iulij perpetratum anno 597. & Lucæ sententia dicit, quòd mente Augusti sequenti, cum qua concordat probatio a reo facta.

168 Ex quo testes sunt de falsitate conuicti quibus non est credendum, quãdo aliquid Ioanni Baptistæ præiudiciale asserent, quia testium fides est indiuidua, & falso in aliquo in nihilo creditur, *cap. pura 3. quasi. 9. l. qui fals. ff. de testib. leg. 41. ad fin. tit. 16. part. 3. Farinat. de testib. quest. 66. num. 13.*

169 Quarto ponderat D. Regius Fiscalis ad huius delicti probationem, quòd fuit iure commissum, & notum, & ideo difficilis est probationis, & sufficiunt coniecturæ, & inditia. Cui fatissit, nam iuxta præsuppositum, ex quo ad mortem proceditur, præsentis fuerit auriga, & estis famulus à quibus audiuit Hieron. Piola, & ceteri qui erant cum prædicto Stephano Caraneo, & sic casus difficilis probationis non est, cum essent testes, qui hoc asserere possent Farinat. *de testib. q. 62. num. 34. vbi ex Bossio in praxiti. de indicijs num. 170. dicit, quòd cum in delicto nocte commisso potuerunt interuenire testes, tam habiles, quàm inhabiles, non dicitur delictum difficilis probationis, & ita requiritur plena probatio.*

170 Et regulare est, quod ad hoc, vt crimen dicatur difficilis probationis, necesse est quod nec actu, nec habitu alij testes, quam inhabiles interuenire non soleant. Mascard. *tom. 1. conclus. 534. domesticum testem num. 18. 19. & 20. & tom. 3. conclus. 1365. testes alias inhabiles num. 9. Farinat. de testibus quest. 55. n. 64. & 65. Cornazan. decis. 114. num. 4 & 5. Trentacinq. lib. 2. var. ar. tit. de testibus resolut. 1. nu. 10. versic. Secunda conclusio, & versic. Tertia est conclusio, & fideus debet probare casum esse difficilis probationis, vt per Trentacinq. *conf. 16. num. 4. lib. 2. fol. 46.**

Sed hic sumus extra omne dubium, nam difficultas probationis delicti operatur, quod testes deponentes de illo, aut super indicij culpe, admittantur etiam inhabiles, sed in hoc delicto non sunt testes habiles, nec inhabiles dicentes de visu, & certa scientia praesenti homicidij, nec de indicij contra dictum Ioannem Baptistam.

171 Quinto fuga dicti Ioannis Baptistae ponderatur, quae nec certa, nec probata est, & acta Lucae eam non conuincunt, nam ex eis fuisse citatum non constat, nec in persona, nec per edicta, & sic non fuit effectus contumax, vt supra.

172 Praeter fuga aliquod indicium operatur, quando fit ante formatam inquisitionem, sed postea, non est culpabilis, nec aliquem probationis gradum inducit, nam praesumitur fieri, non ob conscientiam criminis, sed ne reus capiatur, & molestetur a iudice, ex doctrina Bart. *in l. 1. ff. de custodia reorum nam. 1. & cum alijs Farinat. in praxi tom. 1. quest. 48. num. 27. cum sequent. vbi late ampliat.*

Et non constat fuisse fugam, nec quo tempore fuit facta, & quod potest colligi est, quod absentia a ciuitate Lucensi naturalis fuit, quia ad Genuam suam patriam proficiscebatur.

173 Denique dictus Ioannes Baptista spontaneè Genuae se presentauit, ex quo quaelibet suspicio, quae ex fuga prouenisset, purgatur, Bart. *in l. quis sit fugitiuus, per illum textum, ff. de dilict. edict. & ibi Coepola num. 15. Farinat. dict. quest. 48. num. 48. & sequent.*

174 Vltimo ponderatur num. 62. vsque ad 105. in allegatione contraria, quod huius delicti fama sufficienter probat delictum, ad hoc plures allegationes coadiuuando, quae certae non sunt, nec praedictam probant conclusionem, nec rem huic casui adaptabilem, nam nullum delictum dici potest notorium, non precedente causa cognitione, cum rei citatione, & sententia, in qua sic declaratur, vt ex Aretin. *consil. 163. volum. 5. & 6. versic. Secundo principaliter Amilio, Ferreto, Claro, & alijs tradit, Mascard. tom. 1. conclus. 1106. num. 10. Menoch. de arbitrar. Centur. 6. casu 542. n. 23. & 23. Thulcus tom. 5. litera N. conclus. 107. num. 3.*

175 Et etiam requiritur totum populum fama esse certiore, aut potius maiorem illius partem, & quod decem testes de visu deponant, vt in cap. tua nos, & in cap. nostra. de cohabit. Clericorum, Menoch. de arbitrar. casu 166. num. 2. Thulcus liter. N. dict. *concl. 107. num. 27. & conclus. 109. num. 2. & 3.*

176 Et etiam requiritur quod testes de certa scientia deponant, & non de auditu, vt per Mascard. *d. concl. 1106. n. 19. & 20.*

Iuxta quod, in hac causa, nulla fama & notorietatis species potest existere, nam in ea nulli testes de visu sunt producti, & in testibus Lucensis Reipublicae in hac causa examinatis, solus vnus de auditu inuenitur.

177 Et quamuis notorium sit Stephanum Cataneco fuisse occisum, de occisione non constat, & in hoc consistit controuersia, & ita non est, nec existere potest notorietas, & fama, quae uis de homicidio constet in genere, vt in terminis ponderat Aretinus *dict. conf. 165. num. 12. versic. Concluditur ergo, ibi: Licet enim notorium sit Archiepiscopum fuisse suspensum, & quosdam alios, & Cardinalem ductum fuisse ad Palatium, non tamen est notorium hoc esse factum a Laurentio sequitur, Menoch. dict. casu 542. num. 23.*

178 Et vt fama aliquod operetur indicium, necessum est illam pluribus requisitis probari, quae adducit Farinat. *in praxi tom. 1. quest. 47. ex num. 218. Cala de modo articulandi, & probandi ex num. 592. & nullum ex his requisitis in hac causa concurrat, sic & frustra totae allegationes coadunantur ad comprobationem fama, & notorietatis.*

179 Cui additur, quod cum haec causa ardua, & criminalis sit, plenissima probationes, & testes ab omni exceptione maiores requiruntur, *l. fin. C. de probationibus, cuius decatio procedit, non solum quando agitur de poena corporali, sed etiam de poena pecuniaria, aut confiscatione bonorum, nam ad hanc poenam, etiam plena requiritur probatio, vt post Petrum Surdum, Bos. Decian. & alios tradit Guacian. in tractatu de defensione reorum defension. 33. cap. 14. num. 1. post medium pag. 1060.*

180 Et ex hoc, nec etiam potest sequi in poena ordinaria condemnatio ex pluribus praesumptionibus, & indicij simul iunctis, vt per Guacian. *dict. cap. 14. num. 13. pag. 1064. & quamuis indicia sint indubitata, Guacian. ibi, num. 14. pag. 1065.*

Et semper quodlibet indicium de per se, in suo genere debet plene probari, vt ex Bartolo, & alijs tradit Guierrez. *lib. 3. practicar. quest. 2. per totam, & Marta voto 45. nu. 14. Farinat. decisio. 1. post 2. tom. consilium criminalium, Guacian. defensione 33. capit. 14. num. 16. pag. 1067.*

181 Et si poena ordinaria locum non habet, nec etiam bonorum confiscatio locum ha-

bebit, nam ordinaria poena est, ut latè supra dictum est

182 Vltèrius cum hoc concurrat, quòd quòdo delictum fuisset plenè probatum, quia minor quindècim annorù erat Ioannes Baptista, mitius debebat puniri, Bald. in l. data n. 1. C. qui accusar. non poss. vbi quòd debet imponi poena pecuniaria, Carrot. in tractatu de minor. in delict. excusand. quest. 27. per totam, Farinat. quest. 11. num. 33. Præcipuè cum culpa, quæ prædicto imputatur, consistat in auxilio præstito ad dictum homicidium perpetrandum, ut per Carrot. vbi supra, quest. 54. in fine, quòd operatur, ut non possit imponi minori poena confiscationis bonorum, ut post Plot. & Bursat. tradit Ruginel. in pract. quest. cap. 35. num. 69. fol. 98. col. 4. nam confiscatio bonorum est poena ordinaria, & qui in ea dånari non potest, nec etiam in bonorum confiscatione, ut ipse arguit, & ita dicit fuisse decem in Senatu.

QVINTVM FVNDAMENTVM.

In quo probatur in ligni poenam Ioannem Baptistam non incurrisse, ut eius bona à fisco auferantur.

183 Cvm præcedentia fundamenta tam peremptoria sint, huius pauci necessaria non erat disceptatio, in quo probandum est, quòd quantum certum fuisset homicidium, quòd Ioanni Baptistæ imputatur, adhuc fiscus nullum haberet ius ad hanc præsentem confiscationem.

184 Ad quòd debet animaduerti, quòd in hac materia sunt termini diuersi, delictum indignitatis, aut incapacitatis hæredis, si indignus est, acquirit dominium bonorum ipso iure, & fiscus ob indignitatem ea aufert, & confiscat, & in his terminis procedit, lex Lucius de iure fisci, & lex cum ratio, §. fin ff. de bonis damnatorum, si incapax est hæres, nil ex hæreditate ipso iure acquirit, & ita fiscus nulla bona reperit, quæ auferat, & consequenter confiscatio non procedit, & in bonis alij hæredes defuncti ab intestato succedunt, aut cohæredes, vel substituti occisoris.

185 Hæc distinctio vera est, & ab omnibus communiter recepta, ut per Ripam in l. 1. de vulgari num. 155. Peregrin. de iure fisci lib. 2. tit. 2. num. 26. pag. 61. Fular. de substitut. quest. 50. num. 60. & quest. 51. in principio, Farinat. in fragmentis post tractat. de furtis liter. F. versic. Fisco quando applicetur id quòd ab indignis aufertur num. 35. pag. 180. & in praxi 4. p. tractat. de homicidio, quest. 120. num. 37. & 52. Bossio in praxi titulo de his quibus, in primo num. 18. pag. 1613. & eodem titulo in secundo, num. 3. Sextinus de Regalibus lib. 2. capit. 10. n. 120. pag. 156. Claro in praxi, §. Homicidium num. 22. versic. Sed quid si maritus, Tnuseus 10-

mo 3. lit. F. conclus. 394 num. 59 & 62 Pedrocha consil. 40. num. 223. & 261. Paschalis de patria potestate part. 4. cap. 8. num. 10. Peregr. consil. 69. num. 8. 9. & 10. lib. 2. vbi quòd incapax ipso iure non acquirit, & sic fiscus nihil ab eo aufert, Thesaur. lib. 2. quest. Forens. q. 41. n. 1. 2. & sequent. & lib. 3. quest. 80. num. 3. Guacín. de confiscatione conclus. 13. ampliat 6 num. 45. & 46. pag. 29. Argel. de adipiscend. possess. quest. 10. artic. 8. num. 146. Sanchez de matrimonio lib. 7. disputat. 87. num. 81.

186 Iuxta hoc, dubitatio consistit in inquirendo, an Ioannes Baptista Catanco (casu negato quòd occidisset, ut intenditur Stephanù, cuius substitutus fideicommissarius erat) indignus, vel incapax erit, & quidem in hoc est verissima, & recepta conclusio fuisse incapacem, & sic ipso iure non adquisisse hæreditatem, ut in l. si ab hostibus, §. si vir uxorem, ff. soluto matrimonio, Bald. consil. 50. lib. 4. in antiquis, vbi quòd si frater substitutus per fideicommissum, fratrem occiderit, ut conditionem purificet, non consequitur fideicommissum, ne dolus ei profit, sequitur Molin. lib. 3. cap. 2. num. 32. Barbosa in dict. §. si vir uxorem num. 20. vbi in substitutione fideicommissaria punctualiter sequitur istam resolutionem.

187 Et pro hac opinione consuluit Corn. consil. 222. volum. 4. Barbac. consil. 8. per totum præcipuè, num. 8. cum sequent. lib. 3. & pluribus confirmat Molina lib. 1. cap. 9. ex num. 27. qui se remittit ad dict. lib. 3. cap. 2. num. 32. ad fin. eiusdem sententiæ est Barbosa in dict. §. si vir num. 24. Peregrin. de fideicommiss. artic. 22. n. 98. Farinat. in praxi tom. 4. quest. 120. nu. 46. Plaça de delictis cap. 22. num. 40. ad finem pag. 206. Pedrocha consil. 40. num. 223. & 261. vbi de substituto fideicommissario occidente institutum, quòd ipso iure non succedat, & per consequens fiscus nil adquirat, quæ omnia late more suo exornat Castillo tom. 6. cap. 161. per totum, & nouissime Rouitus ad pragmat. 1. de bonis proditorum ex num. 124. usque ad 131. pagina mihi 85. vbi late explicat, quòd vocatus ad successionem feudi occidens antecessorem, ut præueniat tempus successionis, ipso iure fit incapax propter immanitatem criminis, & feudum deuoluitur ad collaterales, vel ad successores excluso fisco, ipse Rouitus consil. 12. volum. 2. per totum.

188 Hanc eandem resolutionem sequuntur alij plures Doctores doctrinam Bartoli comprobantes, in l. si ab hostibus, §. si vir uxorem, ff. soluto matrimonio. Claro in praxi, §. homicidium num. 22. versic. Sed quid si maritus, vbi quòd siue lucrum dotis deferatur marito ex pacto, siue ex statuto, uxorem occidendo fit incapax ipso iure, Petrus Antotius Anguifola consil. 76. num. 5. versic. Quòd si ius commune lib. 6. & idem procedit, siue substitutio fideicommissaria sit antiqua, aut moderna, adhuc enitit fiscus

fiscus excluditur, Peregrin de iure fisci lib. 2. tit. 3. num. 17. Barbol. in dict. §. si vir uxorem num. 21. Paschalis de patria potestate part. 4. c. 8. num. 15. pag. mihi 429. Guacin. de cons. car. concl. 13. ampliat. 6. num. 18 pag. 29. cum quo concurrit, quod in prima instantia Promotor Fiscalis in actione intentata confessus est predictum Ioannem Baptistam esse incapacem, & expressius D. Fiscalis fatetur in processu, quod in hoc casu hereditas ad Ioannem Baptistam non pertinet, & quod fiscus in sui locum succedit, cum certum sit, quod si nihil indignus acquirit, nil fiscus poterit auferre.

189 Secundo, & ex alio capite excluditur fiscus, nam quando fuisset probatum, homicidium esse certum, & iussu Ioannis Baptistæ esse commissum, quod negatur. Esset atrocissimum delictum, & per assassinatum commissum, ex quo incapacitas successionis resultat, & per consequens nulla est confiscatio, ut in puncto tradit Paschalis cap. 8. num. 10. Farinat. de homicid. quest. 120. num. 38. Theaur. lib. 3. quest. 80. nu. 3.

196 Tertio, nam quando oppositiones Saltraginæ Spinola, & Caretinæ Cataneo matris, & sororis dicti Ioannis Baptistæ non admittantur, ut fiscus excludatur, ut in sequenti allegatione dicetur, dubitari non potest Balthasarem Cataneo fratrem dicti Ioannis Baptistæ adhuc viuum tempore mortis Stephani fuisse, & ita per substitutionem ei fuerunt omnia fideicommissi bona acquisita, vel ut coniuncto, aut cohæredi, & cum ab intestato decessisset dictus Balthasar, in suis bonis Ioannes Baptista successit, non obstante indignitate, vel incapacitate, ut in l. qui Titij. ff. de his quibus, ut indignis, l. penultim. §. si heres, l. fin. ff. de in officioso testam. eleganter Barbol. in dict. 3. si vir uxorem num. 27. & 28. & num. 29. versic. Denique colligitur, ubi explicat l. Lucius de iure fisci, idem tradit Fanuc. de lucro dotis, gloss. vltima sub num. 4.

191 Quarto, nam in dicta substitutione fideicommissaria deficientibus Stephano, & eius filijs, vocatus est Dominicus Cataneo testatoris frater si vixerit, & eo mortuo filij, aut hæredes, ut constat ex clautula posita in actis, & in hoc verbo, Filij aut hæredes, comprehenduntur non solum immediati filij dicti Dominici Cataneo, sed etiam nepotes, & descendentes, Imola in l. Gallus §. Instituens num. 64. ff. de liber. & posthum. Zanch. in l. hæredes mei, §. Cum ita ad Trebellian. 4. part. num. 197. Mantica de coniectur. vltim. voluntat. lib. 8. tit. 8. num. 20. Peregrin. art. 22. num. 50.

192 Quo supposito, filij dicti Ioannis Baptistæ præferri fisco debebant etiam data indignitate sui patris, eo quod ius virtute dictæ substitutionis habebant, absque dependentia iuris patris, & illius delictum eis præiudicare non potest, Bart. in l. fin. num. 6. 9. & 10. ff. si quis

aliquem testari prohibuerit Barbol. in l. si ab hostibus, §. si vir uxorem, ff. solut. matrimonio, nu. 23. ad finem, & num. 24. in princip. Farinat. in praxi tom. 4. quest. 120. num. 45. Paschalis 4. part. cap. 8. num. 13. Theaur. tom. 3. questionum Forens. quest. 80. per totam, præcipue ex num. 3. vbi quod homicidium commissum à tertio, non obstat venienti ab intestato iure proprio, Rouit. ad pragmat. 1. de prodit. ex num. 64. & iterum ex num. 107. vbi quod delictum successoris, non præiudicat sequenti in gradu, in successione feudi, alios ad hoc refert Viscont. in suis conclus. iuris, litera F. verbo, Fiscus tenetur soluere ad finem, versiculo, An filius occidens patrem pag. 100. & Doctor Castillo tom. 6. cap. 161. ex num. 4. vbi quod homicidium à patre commissum, non priuat eius filius successione maioratus.

193 Nec contra omnia supradicta obstat D. Fiscalis replicatio, quod data incapacitate Ioannis Baptistæ exclusus fiscus remanere non potest, nam in hoc casu maioratus constitutus à Balthasare ex Stephani portione cessauit in Dominico, & eius filijs substitutis. Que oppositio excluditur aduertendo, eam adaptabilem esse, si Ioannes Baptista, & fideicommissarij ex maioratu, & alienandi prohibitione se defenderent, quia hæc in prædicto cessant, sed hæc non est defensio, sed solum fundatur in incapacitate Ioannis Baptistæ, quæ in eo verificatur per mortem Stephani, ut dies substitutionis anticiparetur, & in his terminis ius illud iudicat incapacem, ut per Barbosa in dict. l. si ab hostibus, §. si vir uxorem num. 20. solut. matrimonio, vbi punctualiter loquitur in substitutione fideicommissaria, quod occidens institutum sit incapax ipso iure, & admittantur collaterales excluso fisco.

194 Nec secundo obstat, si replicetur, quod Molina lib. 1. cap. 9. num. 25. & 26. & lib. 3. c. 2. num. 31. & 32. dicit, quod in hoc casu pro vita occidentis vltimum possessorem, applicantur maioratus fructus fisco, per legem Statius Florus, §. Cornelio Felici, de iure fisci, & quod sic Hispaniæ Fiscus potest hæc bona perpetuo confiscare, quia libera, & allodialia erant in Ioan. Baptist.

Nam hæc oppositio, nec etiam huic casui potest adaptari, quia quod fiscus apprehendat bona maioratus durante vita successoris, qui occidit, non est per viam indignitatis, vel confiscationis, sed condemnationis ob delicti poenam, & cum ita sit, procedi non potest contra Ioannem Baptistam, nam cessat præsuppositum iurisdictionis Consilij Regalis patrimonij.

195 Quibus additur, quod Molina d. lib. 1. cap. 9. num. 27. limitat conclusionem num. 25. & 26. quando occisor ex delicto sit incapax, tunc enim, nec per viam confiscationis fiscus admitti potest, & lib. 3. cap. 2. num. 31. & 32. ipsam incapacitatis conclusionem adducit,

ob rationem l. si ab hostibus, § si vir uxorem soluto matrimonio.

Alia indignitas opponitur contra Ioannem Baptistam, nempe quia mortem Stephani non vindicauit, quæ plures habet responsiones, quæ cum sint communes Saluagine Spinola, & Charetinæ Cataneo matri, & sorori Stephani, in sequenti allegatione explicabuntur.

Ex quibus vndique concluditur emendari debere iudicis primæ instantiæ sententiam.

196 Absoluendo à petitione fidei commissarios Ioannis Baptistæ Cataneo.

Eventum huius causæ habes in allegatione sequenti.

Cum hæc allegatio typis iam esset præparata, venit ad manus meas doctissimus liber controuers. Capicij Galeotæ Neapolitanæ Regiæ Camerae Præsidis, qui tom. 2. controuers. controuersia. 33. latissimè comprobat omnia in hac allegatione resoluta, ad euitandam confiscationem propter indignitatem Ioan. Baptistæ Cataneo mei clientis, & in casu allegatio. 33. refert doctissimus Author, Senatam pro eodem cliente iudicasse, quæ decisio mirum in modum confirmat meas locubrationes.

Et adde supradictis Ciriacum tom. 2. controuers. 217. ubi constituit differentiam inter indignitatem, & incapacitatem occisoris, Montan. de Regalib. versic. Bona, quæ ab indigno n. 1. 2. & sequent. pag. 87.

197 Et demum videas de hac materia Ioan. Anton Bellon in tractatu de iure accrescendi, tom. 2. capit. 7. quæst. 47 per totam, & pluribus quæst. sequent. ubi mirabiliter materiam explicat, qui Author quando hæc allegatio scripta fuit, non peruenerat in Hispaniam, & ideo passim suis locis non allegatur.

SVMMARIVM Allegationis XIII.

- 1 Pretensio Saluagine Spinola, & Charetinæ Cataneo refertur.
- 2 Quando fisci pretensio habeat locum quo ad confiscationem respectu Ioannis Baptistæ, non præiudicat aëtricius.
- 3 Dispositio Balthasar Cataneo & discursus successione refertur, vsque ad num. 6.
- 7 Declaratur intentio matris, & filie, & n. 8.
- 9 Si Ioannes Baptista fuit incapax successione ipso iure, non adquisiuit hereditatem occissi.
- 10 Quando indignus habet substitutos, aut coheredes, ad eos deuoluitur hereditas occissi, & non ad fiscum, vsque ad num. 12.
- 13 Pedrocha consil. 40. num. 213. vsque ad 222. ponderatur pro hac conclusione.
- 14 De eadem re.
- 15 Conclusio proposita habet locum, etiam quod heres ex delicto fiat incapax.
- 16 Querella de morte occissi pertinet ad heredes, non ad substitutos.
- 17 Minores non sunt indigni ob inultam necem defuncti.

18 Etiam si perueniant ad maiorem ætatem.

19 Fæminæ excusantur à prædicta accusatione.

20 Ut incurratur pœna indigni ob hanc causam, requiritur quoddam heres cognoscat occisores.

21 Quando processus fulminatur ad vindictam, heres excusatur à querela.

22 Mater excusatur ab accusatione filij.

23 Præscriptio excludit pœnam indigni.

24 Indignitas ob inultam necem defuncti ab aula recessit.

25 Heredi heredis, non obstat indignitas antecessoris.

26 Statutum exclusiuum fæminarum non habet locum, quando fæmina, heredes instituta sunt.

27 Fæmina filiorum appellatione comprehenduntur, etiam extante statuto fæminarum exclusiuo.

28 Quando filij, aut heredes vocantur disunctiue, filij non debent esse heredes, vt comprehendantur in vocatione.

29 Statutum exclusiuum fæminarum, non comprehendit bona sita extra territorium statuentium, vsque ad 31.

30 Si iura Regalia sequestrata debent reputari tanquam bona Genuensia, Fiscus exclusus remanet, & num. 33.

31 Annuus redditus reputantur bona sita in territorio, ubi constituti sunt.

32 Opponit D. Fiscalis Ioan Baptistam omnia bona insolidum possedisse.

33 Heres insolidum possidens omnia bona hereditaria, non præscribit contra coheredes. l. 5. tit. 15. lib. 4. Recopilat. intellectus.

34 Sine possessione præscriptio non procedit.

35 Actus gestus ratione officij, non præiudicat in iure proprio.

36 Balthasar Cataneo ab intestato decessit, ex quo responsio obiectionis elicitur.

ALLEGATIO XIII.

PRO

Saluagine Spinola, & Charetinæ Cataneo.

CONTRA

Regium Fiscum.

EPITOME ALLEGATIONIS.

- I Indignitas, vel incapacitas occidentis institutum, non nocet coheredibus, nec substitutis.
- II Plura de indignitate ob inultam necem defuncti.
- III Statutum exclusiuum fæminarum, non extenditur ad bona sita extra territorium.
- IIII Iura Regalia super Regijs